

12^e JAARGANG N° 28 — 23 SEPT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

APPELENOOGST

ONDERWIJS AAN NEGERMEISJES

No. 28

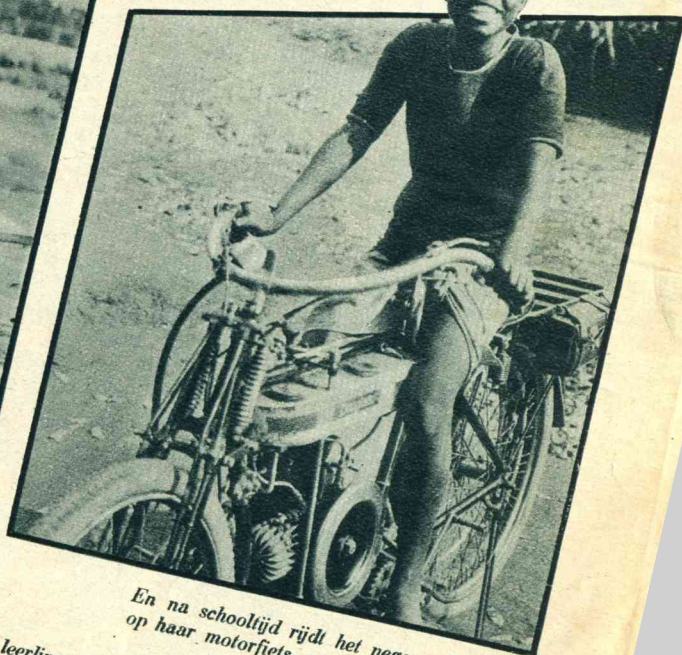
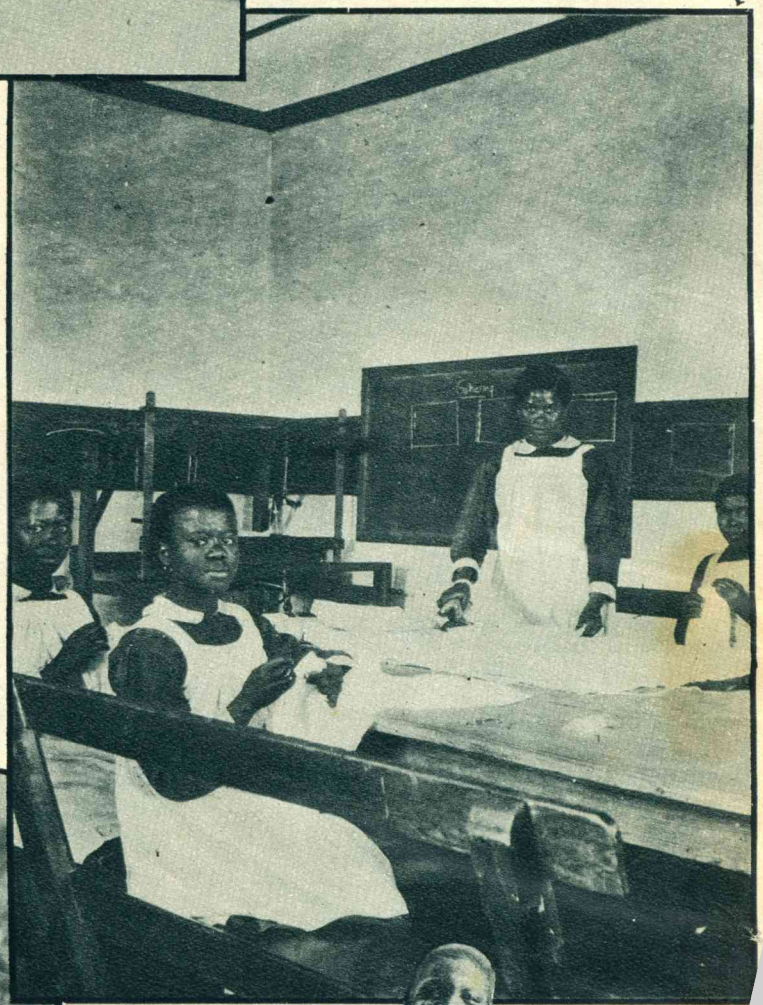

De Westersche beschaving en haar opvoedingsmethoden dringen meer en meer door in die tropische landen, welke door Europeesche Staten als hunne kolonieën worden beschouwd. Van jongsaf worden daar de kinderen vertrouwd gemaakt met de denkwijze en gebruiken der Westerlingen en het ligt dan ook voor de hand, dat bij het onderwijs wordt rekening gehouden met den steeds veld winnenden invloed van het Avondland. Zoo leeren de negermeisjes uit Tlemcen, een stad in Fransch Soedan, in vele opzichten hetzelfde als de schoolmeisjes in Parijs. Natuurlijk worden de lessen aangepast aan de bijzondere behoeften van het zwarte werelddeel, maar de grondslag is dezelfde. Deze aardige foto-serie laat u dit zien.

Onderwijs in naaien en strijken staat eveneens op het programma.

'n Half uurtje rhythmisch dansen wordt iederen dag trouw beoefend.

En na schooltijd rijdt het neger-schoolmeisje op haar motorfiets naar haar dorp terug.
De leerlingen van de drie klassen.

In de Londensche parken bloeien nu overvloedig de zgn. „Herfstcrocusjes“ die het sombere najaar met hun mooie kleuren verlevendigen.

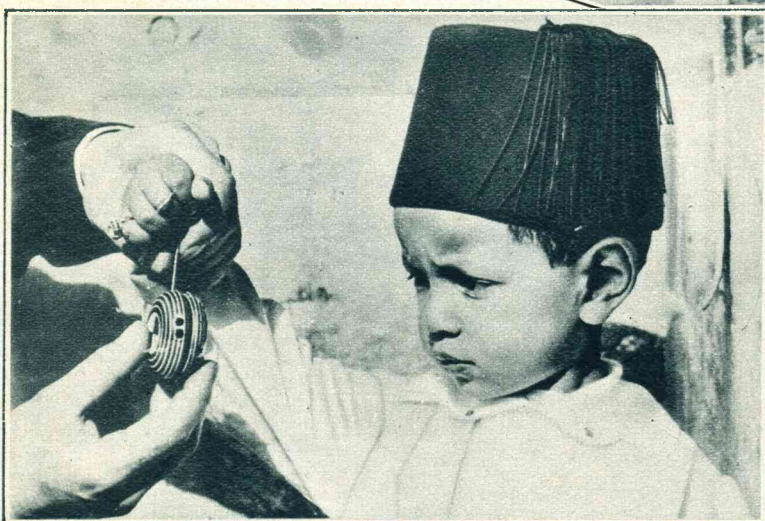

BUITENLAND

Een bekende Chineesche bankier, de heer Ho Tung, is te Berlijn aangekomen om verbinding te zoeken met Duitsche geldmagnaten.

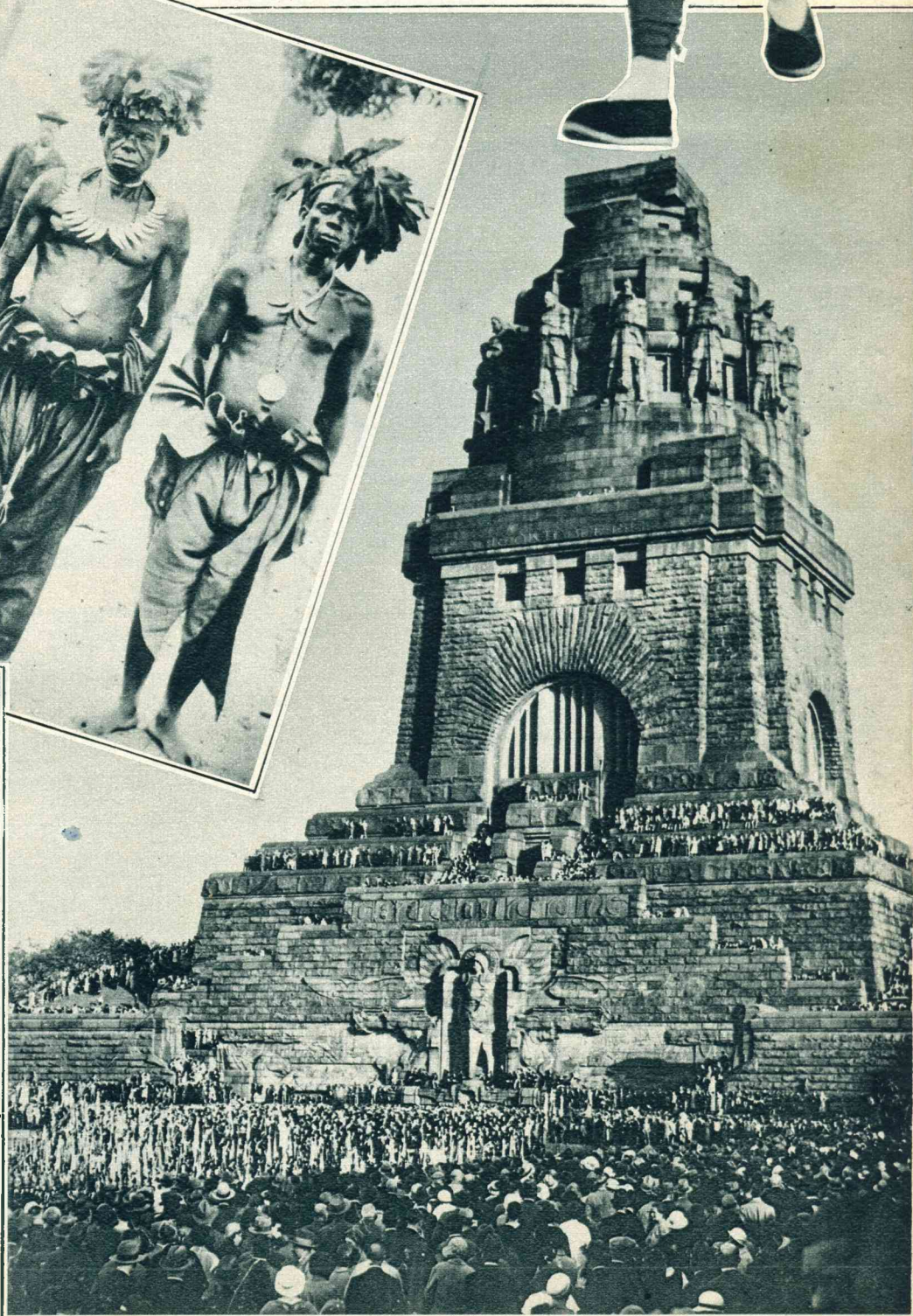

Ki Baso, een opperhoofd in den Belgischen Congo, is in het bezit van een oud Engelsch Kolonialen-uniform. Zijne Majesteit temidden van zijn ministerraad.

Het groote modespel in Parijs is op het oogenblik Yo-Yo. Het zoonje van den Sultan van Marokko, die op 't oogenblik in de Fransche hoofdstad vertoeft, interesseert er zich bijzonder voor.

Een geweldige demonstratie werd te Leipzig gehouden voor het zgn. Völkerschlachtdenkmal. De menschen lijken niet meer dan stippen bij en op dit enorme gedenkteeken.

WILT U

Rennison, de smid
van Gretna Green.

Daar in Gretna Green woont de smid Rennison. U kunt zich in het adres niet vergissen, hij is de eenigste in de gemeente. Hij is de huwelijksmid van Europa. Bij hem kunt ge u rustig en wettig laten trouwen, zonder toestem-

blaasbalg, met een slag met den hamer, werd het huwelijk voltrokken.

En wat er ook veranderd mag zijn in verkeersverbindingen, in staatkundige grenzen, in huwelijkswetgeving, het recht van den smid van Gretna Green bleef onaangetaast. Slechts werd de bepaling

En natuurlijk stuurt men van hier een briefkaart aan zijn kennissen — ook al heeft men de gouden bruiloft al achter den rug.

De pas gehuwden moeten hun namen in het officiële trouwboek schrijven.

Nieuwsgierigen voor het smidshuisje.

Een oorlogsinvalide drijft naast de smederij een handeltje in souvenirs.

Laar dit artikeltje niet ongelezen, gij allen, die u niet hebt verloofd, angstig als ge waart voor de losbarstingen (uit haar of uit zijn familie, dat doet er niet toe), welke zouden volgen op uw mededeeling, dat ge van plan zijt elkander gelukkig te maken. Er zijn nu eenmaal menschen, die daaraan weigeren te gelooven.

Helden zijn het, de jonge menschen, die zich onvervaard werpen in de branding der Nederlandsche Verlovingsweeën. Helaas, niet iedereen heeft aanleg voor held of heldin. Er leven er ook met een zakelijk karakter, en zonder zin voor romantiek en avontuur. Dezulken zijn het, die zeggen: „Waarom zouden we trouwplannen maken, als we toch niet kunnen of mogen trouwen?”

„Niet zoo somber,” roept de redactie u toe. „Er is een uitkomst. Wanhoop niet. Gretna Green bestaat nog.”

Om nu te vermijden, dat het al te druk gaat loopen op ons redactiebureau met jongelieden, die hun hart komen uitstorten en daarna goeden raad vragen, en óók, om te zorgen, dat de lezer niet gaat denken, dat wij tegen billijk tarief adviezen zouden geven in moeilijke kwesties, zullen wij u eens vertellen, wat nu wel Gretna Green is. Om te beginnen: u kunt het niet innemen, u kunt het niet bestellen, u kunt het niet aanpassen — maar u moet er naar toe reizen. Het is n.l. de naam van een plaatsje in Schotland.

ming van ouders of voogden, onverschillig uw leeftijd, zonder stadhuis-formaliteiten. Mocht ge bijzondere waarde hechten aan een traplooper, het symbool der vaderlandsche welvarendheid, dan moet ge dien echter zelf meebrengen.

Hoe de man aan die bevoegdheid komt?

Vóór 1753 kon in Engeland en Schotland iedere man en vrouw een paartje, dat trouwen wilde, in den echt verbinden. Maar in genoemd jaar werd dit gebruik (misbruik) verboden, echter niet voor Schotland. En sindsdien vloten de geliefden uit Engeland bij nacht en ontij te paard of in postkoetsen naar het Noorden. Het eerste huis aan de groote heirbaan naar Schotland, vlak over de grens, was het huis van den smid van Gretna Green. Hij was de man, die uitkomst bracht. Bij aambeeld en

TROUWEN?

De smid in zijn trouwcostuum

Een huwelijksvoltrekking te Gretna Green.

ingevoegd, dat de bruid en bruidegom eerst gedurende drie weken in Schotland moesten verblijven, willen zij het recht hebben in de smederij te verschijnen. Veel te beteekenen heeft dit echter niet, daar als de hiervoor benodigde getuigen vaak de smid en zijn vrouw optreden. Nog steeds komen niet alleen uit Engeland, maar uit alle deelen van Europa de minnenden naar dit toevluchtsoord om elkander de hand te reiken boven het smidsvuur en hun namen in het boek van Gretna Green te doen inschrijven. Zij betalen (d.w.z. hij betaalt) een guinea, ongeveer 12 gulden — en het onherstelbare is gebeurd. Natuurlijk komt men er niet vandaan zonder eerst een pathetische toespraak van smid Rennison te hebben moeten aanhooren.

Het vorige jaar werden driehonderddertig huwelijken in de smederij voltrokken. Ieder week-end zijn er ongeveer 5 à 8 paren, die ondanks alles trouwen willen. Het record van Gretna Green is acht trouwerijen per uur. Dat was op Nieuwjaarsdag 1928. De ontvangsten behoren aan meneer Rennison, die tevens de entrées int en behoudt van de zeer talrijke bezoekers, die in het reis seizoen een toertje maken naar het beroemdste vertrek van Europa. Hij heeft er een aardig inkomen aan. Soms zijn er wel duizend nieuwsgierigen op een dag. Hun entree bedraagt tien pennies. Niet veel, maar ook hier maken vele kleintjes één groote.

Talrijke malen zijn er in en buiten het Parlement stemmen opgegaan om het privilege van Gretna Green op te heffen; maar Engelschen en Schotten beminnen de traditie en men aarzelt nog steeds om door te tasten.

Wij beloven u tegen den tijd, dat er werkelijk gevaar dreigt, dat de firma Rennison moet sluiten, een waarschuwing te publiceeren. Maar voorloopig kunt ge er rustig heen gaan. Maar, lief-tallig bruidje, houd 'n plaatsje voor ons open aan het feestdiner.

De witte heide, die in Schotland veel bloeit, wordt voor de smederij te koop aangeboden. Deze bloempjes heeten geluk aan te brengen.

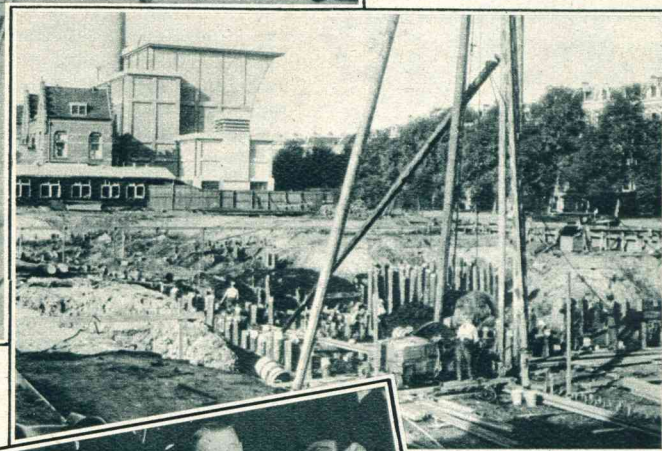

De bewoners van het eiland Urk demonstreerden in Amsterdam in verband met de h.i. ongunstige bepalingen der Zuiderzeesteunwet.

Op de terreinen van het Wilhelmina Gasthuis wordt een nieuwe chirurgische kliniek gebouwd. Overzicht van het heiverk.

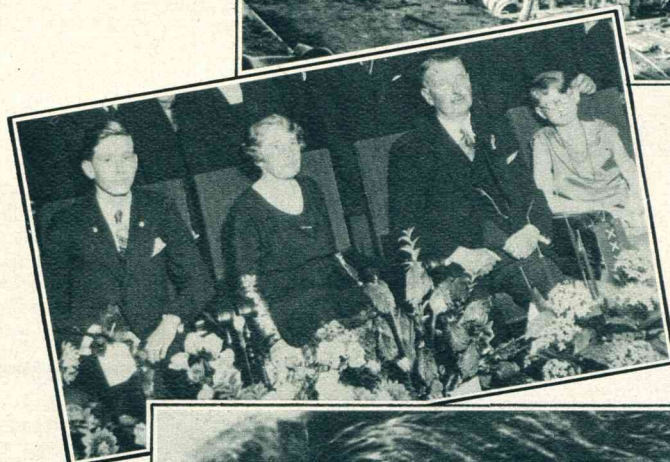

AMSTERDAMSCH NIEUWS

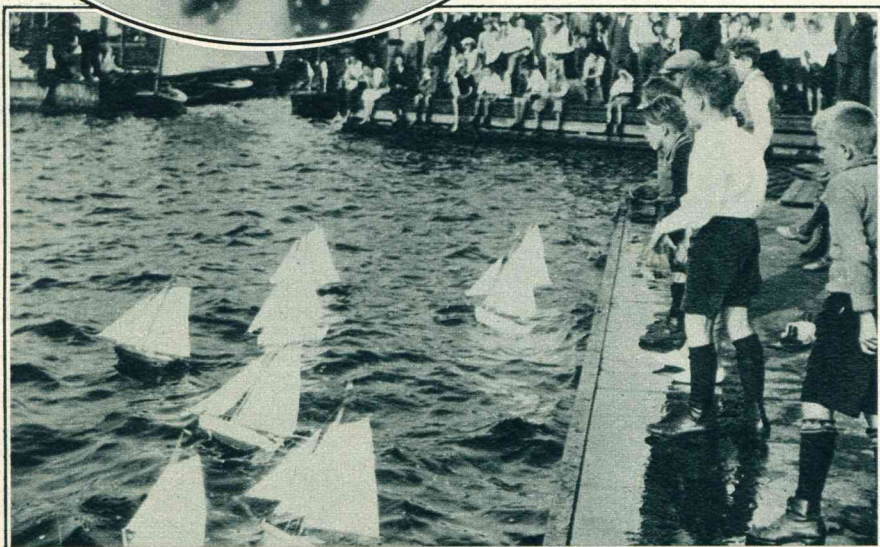

De Münchener Opera zal onder auspiciën van het Concertbureau Ernest Krauss in de Stadsschouwburg te Amsterdam een drietal Mozart Opera's opvoeren. Een der medewerkers Julius Patzak, tenor.

Mevrouw Hovyd Krauss—Adema, een der vertolksters der vrouwelijke hoofdrollen.

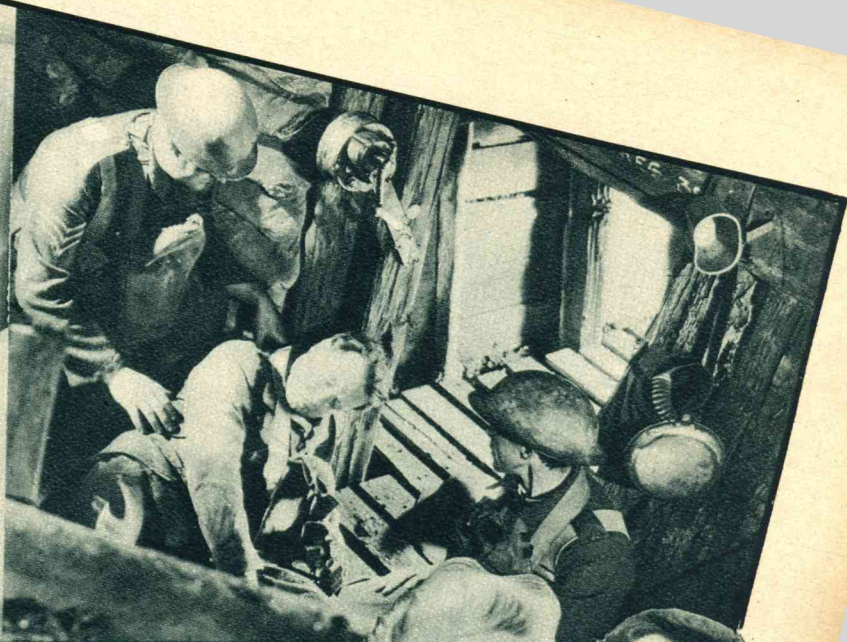
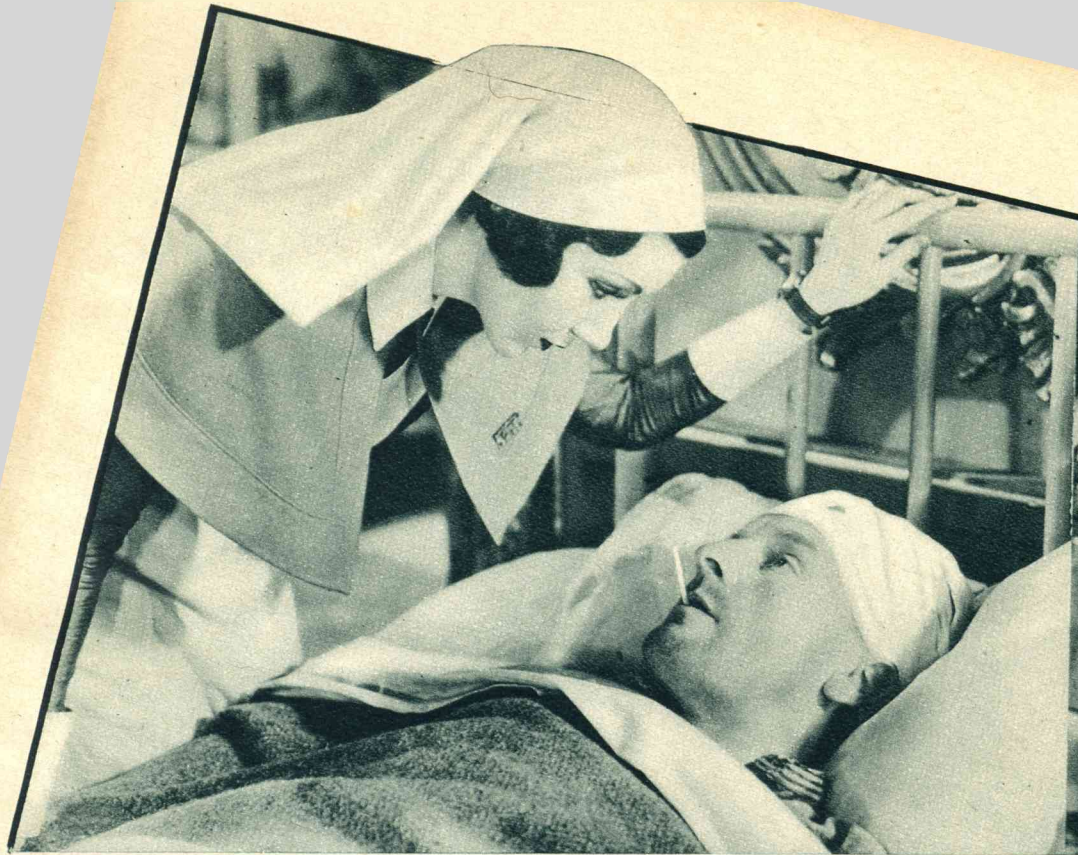

De heer Rosenberg werd van vele zijden gehuldigd bij gelegenheid van z'n 40-jarig jubileum als vice-consul van Zweden.

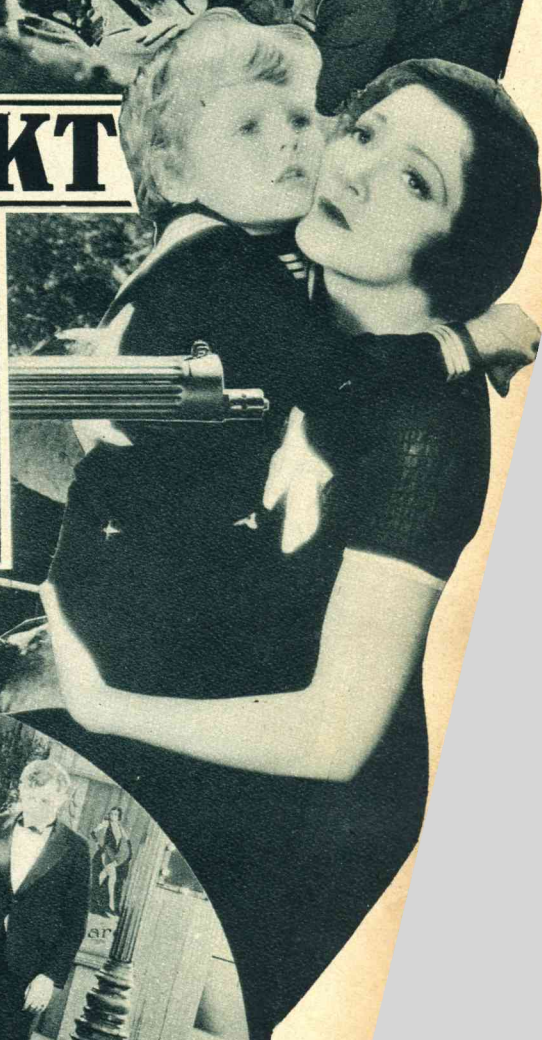
De jongens van „Ons Huis” hielden wedstrijden met eigengemaakte zeilbootjes op het Nieuwe Diep.

HET VERLEDEN ONTWAAKT

Ofschoon zij niet zulk een uitgesproken tendens bezit als de velerlei anti-oorlogs-films, die wij de laatste jaren kregen voorgezet, is toch deze Paramountfilm wel in staat ons de wreldheid van den oorlog te demonstreeren, met zijn catastrophale verwoestingen even goed in harten en begrippen als in de lichamen van al de honderdduizenden, die hij, lichamelijk verword of niet, toch allen tot zijn slachtoffers maakt. Het gegeven van den dood gewaanden echtgenoot, die later, en zwaar verminkt, terugkwam, is niet splinternieuw en zou zelfs banaal kunnen lijken, maar de uitwerking ervan is discreet en mist in geen der figuren een zuivere natuurlijke aannemelijkheid. De regisseur Berthold Viertel toont in deze film eigenschappen, zooals wij ze van de Amerikaanse producten nog maar schaars te zien kregen. En dit al zal deze film tot een der belangrijkste van dit seizoen kunnen maken.

EEN PREANGER-LANDSCHAP

De vijver bij Soekaboemi met op den voorgrond rijstvelden

In de groote, vermaarde weefschool van Satergläntan bij Insjön leeren de meisjes uit de provincie Dalarna en van ver daarbuiten de oude traditioneele weef-, kant- en borduurkunst, waarin de Zweedsche vrouwen van eeuwen her steeds hebben uitgeblonken met haar frissche, origineele patronen en zorgvuldige bewerking.

Krankzinnig verklaard

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

Het meisje heeft eens geprobeerd, vergif in te nemen, en ze heeft haar nicht, mevrouw Anwyl, met een revolver bedreigd. Ze heeft waanideeën ook... maar die schijnen uit te slijten. Maar ik meen te begrijpen, hoe de vork eigenlijk in den steel zit!"

"O ja?"

"Ja. Ik denk, dat 't meisje geestelijk mishandeld is. Ze is doodsbang voor die knappe chaperonne van haar, een jonge weduwe, die haar hier gebracht heeft. Ik geloof, dat ze ook doodsbenuwd was voor haar verloofde. Ik heb al eens gedacht, dat Ullathorne dat geweten heeft, en geen anderen weg wist, om de dingen recht te zetten, dan haar uit hun handen te werken. Ik geloof, dat ze zich hier gelukkig voelt, maar die twee wil ze niet ontmoeten, zelfs geen vijf minuten."

"Als ik eens niet als dokter, maar als gewoon mensch mag spreken," merkte Palgrave onbewimpeld op, "dan zou ik zeggen: als dat meisje gek is, of ook maar in de buurt van 't randje komt, zal ik een boon worden. Wel te rusten — en bedankt voor den buitengewoon prettigen avond."

HOOFDSTUK VII GEVONDEN.

Urban Palgrave was te zeer uit zijn rustige rust wakker geschud, om die weer terug te kunnen vinden. Het gezicht van het meisje, dat als 'n waanzinnige in het tehuis aan de Greenwood-laan was opgesloten, bleef hem bij, dag en nacht. De tooverkracht van den heerlijken zomer, en daarmee sa-

menvallend het eerste ontwaken der liefde, maakte hem rusteloos.

Voortdurend was zijn geest met het geval bezig. Ella March, de veelbelovende actrice, was verdwenen. Daphne Esdaille, de erfdochter, leefde achter de muren van een gekkenhuis, en scheen tevreden te zijn, dat ze daar was.

Wat betekende het allemaal? Wat was de waarheid? Hij kwam maar steeds terug tot dezelfde vraag. Als dat Ella March was — waar was dan juffrouw Esdaille?

Eer er vierentwintig uren om waren, had hij het besluit genomen, nasporingen te doen. Het was hem een pijnlijke gedachte, dat het meisje, dat hem den vorigen avond zoo diep had ontroerd, wel eens de medeplichtige zou kunnen zijn van schurken, die zich meester wilden maken van het fortuin van anderen, door den hinderpaal uit den weg te ruimen. Zijn eerste stap was een bezoek aan dokter Ullathorne, dien hij oppervlakkig kende: ze hadden vroeger een poos aan hetzelfde ziekenhuis gewerkt.

Toen hij voor het kleine huis aan de rivier stond, zag hij, dat het gesloten was. Toch belde hij, en na een poosje kwam er een huisbewaarder uit het souterrain. Hij zei, dat dr. Jones, in de volgende straat, de practijk voor dr. Ullathorne waarnam, zoolang die op vacantie was. Hij kon wel even opbellen....

"Misschien wilt u me even het adres van dokter

Ullathorne geven? Ik wou hem spreken over beroepszaken...." No. 5

"Als u een brief wilt schrijven, kan ik hem voor u doorsturen, meneer — maar ik heb uitdrukkelijk order gekregen, aan niemand zijn adres te geven."

"Ik ben een persoonlijke vriend — dat verandert de zaak toch?" bleef Palgrave aandringen, en hij haalde zijn kaartje te voorschijn. De man bleef echter onverzettelijk. Het feit, dat Ullathorne de stad uit was getrokken, en zoo absoluut wenschte, dat niemand zijn adres te weten kwam, maakte den argwaan van Palgrave nog scherper. Hij ging naar huis en schreef den jongen dokter een kort briefje, waarin hij een medische informatie vroeg — een briefje, dat, naar hij meende, niet de minste achterdocht kon wekken. Hij bracht dit aan den huisbewaarder, met verzoek het door te zenden, en wachtte de volgende drie dagen met groot ongeduld.

Het antwoord van Ullathorne kwam — maar het papier, waarop het geschreven stond, droeg bovenaan het Londensche adres. Het poststempel echter verried de waarheid. Dat droeg den naam van een klein, afgelegen dorp in Wales.

Het plaatsje was zoo klein, dat Palgrave inzag: het zou hem geen moeite kosten, den verscholen collega te vinden, als hij zich de moeite wou geven, daarheen te reizen.

De groote voorzichtigheid van Ullathorne prikkelde hem. Hij begreep maar niet, wat er eigenlijk aan de hand kon zijn. Hij vond het ellendig, in dorpsherbergen te logeeren. Maar hij werd voortgedreven door zijn onrust.

Den volgenden dag ging hij inderdaad op reis — naar Bryncoed.

Hij informeerde aan het postkantoor, en vernam, dat Ullathorne gewoonlijk vernoemd werd als „de jonge landheer”. Tot groote vreugde der dorpelingen woonde hij weer op het oude slot, al was het maar voor een paar weken — „en mevrouw Muncey ook, die hier altijd zoo gezien was.”

De aanwijzingen volgend, die hem zonder aarzeling gegeven werden, bereikte Palgrave een mooi huis, dat aan de heuvelhelling scheen te hangen, en naar het zuiden uitzag. Aan den kant, vanwaar hij het huis naderde, was een groot grasveld, en op dat grasveld was een man met een meisje aan 't tennissen, terwijl een oudere dame aan den rand zat met naaiwerk.

De man, dat zag hij, was Mark Ullathorne. Toen Palgrave door het tuinhokje kwam, brak hij het spel af, bleef staan, en kwam hem toen over het gras tegemoet.

„Hallo, Ullathorne! Ik zit een paar uurtjes hier in 't dorp vast! Ik zou een vriend ontmoeten, maar die schijnt zijn aansluiting gemist te hebben. Ik hoorde op 't postkantoor over je praten, en ik dacht....”

„Je bent welkom,” zei Ullathorne, nogal droog. Terwijl hij sprak, liep hij door, alsof hij den bezoeker naar de voordeur wou geleiden, en de dame alleen laten op het tenniseveld.

Palgrave kende den jongen dokter niet zoo heel intiem, maar toch verwonderde het hem, dat hij met zoo weinig hartelijkheid ontvangen werd. Hij voelde zich nog zekerder dan te voren, dat er iets niet in orde was, en hij ging vlug vooruit, om Ullathorne te dwingen, hem op 't grasveld zelf te ontmoeten en de hand te drukken. Toen dit gebeurde, keerde het meisje zich naar hen toe, om te zien, wie er was.

Het was zijn gezellin van het bal!

Hij was zoo verwonderd, haar daar te zien, in vrijheid, op driehonderd kilometer afstand van het gesticht, dat hij onwillekeurig uitriep:

„Hè, daar is juffrouw Esdaille!”

Het meisje bloosde vurig en keek Ullathorne aan. Er was niet het minste blijk van herkenning in den blik, waarmee ze naar Palgrave had gekeken. Ullathorne zei koel:

„Je vergist je. Dat is juffrouw March, een patiënt van me.” Daarna fluisterde hij het meisje toe: „Ga maar liever naar binnen.”

Zij ging naar den kant van het huis, maar Palgrave was haar te vlug af.

„Ik moet u even mijn excuus aanbieden,” zei hij. „Maar de gelijkenis is werkelijk buitengewoon. Als u juffrouw Esdaille, voor wie ik u aanzag, wel eens ontmoet had, zou u weten, dat u op elkaar lijkt als tweelingzusters.”

„Ja, ik weet het,” bracht het meisje zenuwachtig uit — en met die enkele woorden verried zij veel meer, dan zij vermoedde.

Ullathorne begreep, dat hij met liegen niet verder kon komen. Het was al te laat. Met één kort zinnetje had Daphne hem zijn eenige wapen uit de handen geslagen.

„Kèn je juffrouw Esdaille?” vroeg hij Palgrave, en hij ging voort: „In ieder geval, juffrouw March, is 't beter, dat u naar binnen gaat. Zij doet hier een kuur,” voegde hij er bij, toen zij ging, „ze is nu lang genoeg buiten geweest.”

Palgrave mompelde nog een woord van excuus, terwijl hij opzij trad, om het meisje te laten passeeren. Wat hij te weten had willen komen, dat wist hij nu. Juffrouw Esdaille was gezond, vrij en veilig. Om de een of andere reden, die hij niet kon doorgronden, hadden de twee meisjes elkanders plaats ingenomen en Ullathorne — de eerlijke, rechtschapen Ullathorne! — was in het complot. Een opwelling van onberedeneerde woede kwam in hem op tegen den man, die er schuld aan had, dat Ella March zat te verkwijnen in een krankzinnigengesticht. Ullathorne intusschen ging naar een boom, waaronder op een rustiek tafeltje een kan limonade en glazen stonden.

„Wou je wat drinken?” vroeg hij, zich inspannend, om gastvrij te zijn.

Palgrave nam aan, en terwijl hij dronk keek hij met waardeerende blikken om zich heen.

„'t Is heerlijk hier!”

„Vroeger eigendom van mijn familie,” antwoordde zijn zwijgzame gastheer, die in diep gepeins naar het gras stond te staren. Eindelijk

hief hij het hoofd op, en sprak zijn bezoeker toe. „Je hebt me laatst geschreven over dat geval Smithers....”

„Eh — ja.” Palgrave aarzelde even, en sprak zich toen uit. „Hoor eens, Ullathorne — ik wil openhartig tegen je zijn. Ik heb je alleen geschreven, om je adres te weten te komen. Ik wou je spreken. Ik zit namelijk voor een groote moeilijkheid.” Een seconde zweeg hij, toen ging hij voort: „Ik ben verliefd.”

„Is 't heusch? Gefeliciteerd!”

„Wacht even. Het voorwerp van mijn genegenheid is in een krankzinnigengesticht.”

Ullathorne keek snel op. Zijn gezicht klaarde op, of althans, veranderde opeens van uitdrukking.

„O.... is 't dat!”

„Dat is 't.” Hierna gaf Palgrave rustig en volledig verslag van zijn bezoek in de Greenwood-laan; hij drukte zijn overtuiging uit, dat het meisje niet krankzinnig was, en vertelde, dat dokter Ramsay zelf over het geval bleek te twijfelen. „En omdat hij zei,” besloot Palgrave zijn verhaal, „dat jij één van de handteekeningen op het certificaat had gezet....”

„Ik heb het nooit als een hopeloos geval beschouwd,” zei Mark. „Ik was van meening, dat volkomen genezing maar een kwestie van een paar maanden was.”

„Wacht even. Er is nog één ding, dat ik je moet vertellen.” Hij verhaalde het geval van den jongen man, die juffrouw Esdaille voor juffrouw March had aangezien, en deelde mee, welk gesprek hij daarna met het meisje zelf gevoerd had. „Nu ben ik tot deze conclusie gekomen,” eindigde hij, „dat juffrouw Esdaille en juffrouw March, om de een of andere onbekende reden, stuivertje verwisseld hebben. En omdat ik ben gaan houden van het meisje in de Greenwood-laan, is 't voor mij van groot belang, te weten, wie zij is. Je zult dit waarschijnlijk een voldoende excuus vinden voor mijn vrijpostigen inval hier.”

„'t Is meer dan erg,” zei Mark wanhopig. „Zijn er geen meisjes genoeg op de wereld? Waarom moet je juist in zoo'n inrichting terecht komen, om een vrouw te zoeken?”

Er volgde een stilte, want Ullathorne begreep, dat de tijd van uitvluchten voorbij was. Als Palgrave Daphne niet gezien had.... als zij die paar woorden niet gesproken had.... Maar nu....

„Doordat ik hier gekomen ben,” ging Palgrave voort, „is mijn eerste vrees de wereld uit geholpen. De jonge dame, die uit den weg geruimd scheen te zijn, is levend en gezond. Maar het blijft toch nog altijd een heel ernstig geval, dat zul je wel begrijpen, Ullathorne.”

„Dat begrijp ik natuurlijk heel goed! Als 't uitkomt, is mijn carrière als dokter naar de maan!”

„Maar hoe kom je er dan in 's hemelsnaam bij, om het te doen?”

„Hoe kom jij er bij, om me hier vandaag te komen bespieden?”

„Heb ik je al gezegd — ik ben verliefd....”

„Dan zitten we in 't zelfde schuitje. Ik houd van.... van dat meisje hier. Ze wou dat arme kind in een gekkenhuis stoppen. Maar ik heb haar in veiligheid gebracht — en ik verzeker je, Palgrave, ze blijven van haar af, wát jij ook zult probeeren!” Palgrave floot zacht.

„Heb je haar getrouwd?”

„Getrouwd? Welnee. Ze weet niet eens.... tenminste, ik heb nog niet eens met haar gesproken. Toen ik haar uit hun klauwen haalde, was ze niet in een toestand, om aan trouwen te denken. En dat is ze nog niet, al wordt ze met den dag sterker. Ik heb mijn vroegere kinderjuffrouw hier, om haar te verplegen. Ze is nooit krankzinnig geweest, maar ik ben hard bang, dat ze 't geworden zou zijn, 't arme kind, als ik er niet tusschen gekomen was.”

Palgrave voelde een medelijden, dat hem zelf verwonderde.

„Voel je je in staat, om me te vertellen, hoe 't allemaal in elkaar zit?” vroeg hij vriendelijk.

„Palgrave — als ik 't je vertel, geef je me dan je eerewoord, dat je me niet verraadt?”

De beroemde geneesheer lachte.

„Je maakt me gewoon tot medeplichtige!” zei hij. „Als 't uitkomt, zijn we allebei voor de haaien!”

„'t Kan me ook eigenlijk niet schelen, wat er gebeurt,” viel Mark uit. „Nu 't met jou zoo staat, moet ik 't je vertellen.”

Hij begon te spreken, eerst zoekend naar zijn

woorden — maar de zinnen kwamen vloeiend en vlot, toen hij als vakman spreken kon; hij beschreef het geval van den eersten avond af, dat hij Daphne had ontmoet — en ging voort tot dien avond, waarop hij Ella March leerde kennen, zwak, zonder betrekking, tot alles bereid. Hij vertelde in bijzonderheden, hoe het hem was gelukt, het eene meisje voor het andere in de plaats te schuiven en liet uitkomen, dat de bijzonderheden van het plan grootendeels door Ella waren beraamd. Hij was nu van plan, eenvoudig te wachten, tot Ella March als genezen uit het gesticht ontslagen zou worden. Als zij haar volkomen vrijheid terug had, kon de verwisseling tusschen de beide nichten zonder de minste moeite opnieuw worden volbracht.

„Jawel,” zei Palgrave langzaam, „dat kan natuurlijk heel keurig afloopen.... als mevrouw Anwyl geen achterdocht krijgt.”

„Hoe zou die achterdocht kunnen krijgen?”

„Dat weet je nooit,” antwoordde Palgrave langzaam.

HOOFDSTUK VIII

EEN GEVAARLIJK OOGENBLIK

Het was voor dokter Ramsay een vermoeiende dag geweest. Een paar van zijn rustigste patiënten hadden plotseling sporen van woestheid vertoond.

Een lange magere jonge man, die zichzelf voor de schaduw van Ulysses had gehouden, en in voortdurende vrees voor de wraak van Poseidon leefde, had zich tot nu toe een der beste patiënten getoond; er was trouwens geen zee te bekennen in de omgeving van Greenwood-laan. Maar dien middag had hij, in tegenwoordigheid van een aantal medepatiënten, juffrouw Esdaille zijn liefde verklaard; de andere patiënten schold hij uit voor tafelschuimers, minnaars — hij dreigde, hen vlug uit den weg te ruimen, als zijn schoone, verjongde Penelope hem die taak opdroeg.

Juffrouw Esdaille, echter bedankte vrij scherp voor de rol van Penelope en toen werd Ulysses zoo kwaad, dat sommige anderen, die anders heel zachtzinnig waren, zich opwonden over zijn geraas en getier; hij ging daarop tot handtastelikheden over, en eenigen uit de groep werden voor de rest van den middag van hun vrijheid beroofd — ook juffrouw Esdaille, die het middelpunt van den strijd had uitgemaakt, hoewel zij den dokter verzekerde, dat zij niets dan een slachtoffer was geweest, en geen vinger had uitgestoken.

Zij schreide van ergernis, toen zij naar haar kamer werd gestuurd, want zulke feiten werden een patiënt ten kwade aangerekend, als er gesproken werd over ontslag uit de inrichting. Het was de eerste keer in bijna zes weken, dat haar zooiets overkwam, en het maakte haar buitengewoon van streek. Zij kreeg opeens een afkeer van het heele verblijf, en snakte er naar, weer in de maatschappij van normale menschen terug te kunnen keeren. Van den balavond af al had zij zich onrustig gevoeld, al paste zij heel voorzichtig op, het niet te toonen. Dr. Palgrave, die ernstige, degelijke jongeman, had gezegd, dat hij haar weer zou zien. Hij was niet gekomen. Zij meende, de gapingen in het verhaal zelf te kunnen aanvullen. Dr. Ramsay had hem op een droevig-vriendelijken toon beduid, dat hij er niet aan mocht denken, te trouwen met een jongedame, die bang was, dat haar hoofd er af zou vallen. Hij was de eerste man, dien Ella ontmoet had, met wien zij zich kon voorstellen, dat zij zou kunnen trouwen. Maar zij begreep heel goed: als zij haar tegenwoordige verblijfplaats eenmaal verlaten had, zouden zijn weg en de hare zoo ver van elkander liggen, dat er weinig of geen kans bestond op een ontmoeting. Er waren oogeblikken, dat die gedachte haar wanhopig maakte. Zij werd droomerig, kon urenlang op de bank bij het meer blijven zitten, om in haar verbeelding dat heele wonderbare gesprek met hem nog eens te beleven. Dr. Ramsay twijfelde weer, meer dan ooit zelfs, aan haar geestelijke gezondheid.

Toen de dokter dien middag met zijn vrouw in het salon thee zat te drinken, kreeg hij de boodschap, dat een dame hem wenschte te spreken over een dringende aangelegenheid. Haar kaartje had ze afgegeven: „mevrouw March.”

Hij kende den naam niet, maar besloot toch, haar te woord te staan.

Ella's stiefmoeder zat in de spreekkamer op hem te wachten, een toonbeeld van miskende deffigheid. Zij begon zonder inleiding over het doel van haar komst.

„Het zal u wel verwonderen, dat ik hier kom, dokter, want u kent me niet — maar ik kan u niet heelemaal vertellen, hoe ik er toe gekomen ben, want dat zou te lang duren. Ik heb een dochter, meneer, en van die dochter ben ik gedeeltelijk afhankelijk, voor mijn levensonderhoud en dat van mijn lieve kind. Maar ze is verdwenen, meneer, meer dan twee maanden geleden en ze zei dat ze een engagement van drie maanden had bij een reizenden troep in Ierland—mijn dochter is tooneel-speelster, ziet u — een engagement van drie maanden, maar het kon ook wel zes worden. Ik heb in al dien tijd maar twee brieven van haar gehad, en toen ben ik eens gaan informeren bij een vriendin van haar, die ook aan 't tooneel is, en die zei, dat ze zeker wist, dat Ella niet in Ierland was, en toen begon ik onraad te ruiken, want 't meisje had me een aardig sommetje geld gegeven — tien pond zóó op tafel — toen ze wegging, en u weet best, meneer, dat groot geld niet zoo makkelijk loskomt, als alles eerlijk toegaat. Ik had al zoo'n flauw vermoeden....”

„Neemt u me niet kwalijk, maar hoe kan ik u daarbij van dienst zijn?”

„Daar zou ik nu net aan toekomen. Ik had al zoo'n flauw vermoeden, dat er iets niet in den haak was met een jongen dokter — hij heet Ullathorne — die was er geweest, om naar mijn lieve kind te kijken.”

„Ullathorne?”

„Ja meneer. Kent u hem?”

„Een beetje. En verder?”

„Ik ben naar zijn huis gegaan om te informeren, en met heel veel moeite ben ik er achter gekomen, dat hij naar Wales gegaan is met een jonge dame, die March heette.”

„Dat is heel onaangenaam, maar ik begrijp nog steeds niet....”

„Als u nu nog even tijd voor me hebt.... Ik werd natuurlijk woest, dat mijn meisje, dat anders als goud is, me bedrogen heeft, voor den eersten den besten jongen man.... maar daar gaat 't nu niet om. Toen Ella van huis ging had ik haar gevraagd, of ze haar rol al had, en wat 't voor een rol was, en toen zei ze „'t is een drama — ik speel voor juffrouw Esdaille”. Daar heb ik toen niet verder op gelet. Ze had een prachtige jurk laten maken voor die rol. Ik heb er later over gedacht, en toen is de naam me weer te binnen geschoten, en toen heb ik overal gevraagd, of ze ook een reizenden troep wisten met een stuk, waar 'n juffrouw Esdaille in voorkwam. En toen heb ik wat raars gehoord. Die dokter Ullathorne, meneer — die had een patiënt, die zoo heette. 't Komt er niet op aan, hoe ik daar achter gekomen ben — daar heb je zoo je middeltjes voor, als je 'n beetje slim bent. Ik zei tegen mezelf: „Er is één kans. Als mijn meisje voor juffrouw Esdaille speelt, is ze misschien ergens, waar die juffrouw Esdaille zoogenaamd zijn moet.” Ik bleef maar doorwroeten, en toen vond ik den naam Esdaille in een oud telefoonboek, en toen ben ik naar dat adres gegaan en ik heb eens met den portier gepraat, en toen hoorde ik, dat juffrouw Esdaille hier moest zijn. Nu kunt u zoo'n beetje begrijpen, waarom ik u lastig ben komen vallen, meneer. Als ik die patiënt van u even mag zien, kan ik tenminste weten, of 't mijn Ella is. Da's toch niet te veel gevraagd, hè meneer?”

De eerste seconden voelde Ramsay zich niet in staat, haar antwoord te geven. De mogelijkheid, die zij opperde, kwam onheilspellend veel overeen met zijn eigen geheimste vermoedens. Hij had altijd gevoeld, dat juffrouw Esdaille niet krankzinnig was — al was natuurlijk de gedachte aan een persoonsverwisseling nooit in hem opgekomen.

Het kon echter als een schennis van vertrouwen worden aangezien, als hij haar in aanraking bracht met zijn patiënt, en dus had hij weinig zin, om toe te stemmen. Terwijl hij nog aarzelde, bracht een bediende een kaartje binnen: „Sir Urban Palgrave.”

Terwijl hij op de letters zat te staren schoot de gedachte door zijn geest: „Dat is een handige knaap; hij wou zelf niet gelooven, dat ze krankzinnig was. Misschien kan hij me helpen.”

Hij wendde zich tot zijn bezoekerster.

„Mevrouw.... eh.... March, het spijt me, dat ik u even moet laten wachten, maar er wordt hier iemand aangediend, dien ik aanstonds te woord

moet staan, een van de grootste namen op medisch gebied — sir Urban Palgrave. Als u zoo vriendelijk wilt zijn, even te wachten, zal ik hem het geval vertellen en uw wensch mededeelen — dan kan hij me helpen beslissen, of ik 't zal toestaan of niet. Als ik mij aan den regel hield, zou ik u aanstonds moeten zeggen, dat ik u onmogelijk kon toestaan, een patiënt te zien, zonder uitdrukkelijke toestemming van haar familie. Maar....”

De vrouw viel hem triomfantelijk in de rede.

„O! Maar ik heb juist uitdrukkelijke toestemming van haar familie!” riep ze uit. „Ik ben bij mevrouw Anwyl geweest, en die heeft me zelf reisgeld gegeven, om hierheen te gaan! Wat zegt u er nu van?”

Hij bleef staan.

„Dat verandert natuurlijk het heele geval. Wacht u hier even, alstublieft. Ik zal niet lang wegblijven.”

(Slot volgt).

De weefschool van Satergläntan is omgeven door kleine huisjes, waarin het logies gevestigd is van de interne leerlingen, die zelfs uit het buitenland toestroomden.

HET MU

Als merkwaardigheid vermelden wij een paal, afkomstig van Ameland, waar hij als onderdeel van een rasterwerk gebedigd werd. Bij nadere beschouwing blijkt hij een stuk van een... walvischkaak te zijn. Hierna stijgt ons pad naar het rijk der vogels. Als wij alles zouden beschrijven wat er van de vogels gemaakt wordt, zou onze pen stellig meer dan één veer moeten laten. Zelfs een enkele veer geeft te veel in de pen, zodat wij ook onze beschouwing over dit detail moeten kortwieken. De veer heeft een lijvige historie, maar deze is nog vedergewicht, vergeleken bij de gewichtigheid van haar tegenwoordig bestaan. Evenals de bewoners der wildernissen gebruiken onze vrouwen uit de gecultiveerde samenleving haar als tooi. Ontelbaar zijn de wetenschappelijke werken, romans, gedichten, lyrische minnebrieven en hoofdsche pluimstrijkerijen, die uit de ganzenpen gevloeid zijn. Zonder het dons zouden onze voorouders heel wat pijnlijker geslapen hebben. In onze prille jeugd heeft de poederkwast het lijden verzacht en op lateren leeftijd siert hij met rouge de koontjes van het jonge, coquette meisje. Als onze gedachten naar de meisjes en vrouwen gaan, dan is het mogelijk, dat wij ook denken aan de zijde. De nijvere spinster van de zijde, de rups, ontbreekt hier evenmin als de vlinder, die de eitjes legt. Prachtige kapellen en vlinders, die door hun weelde van kleuren en motieven den knapsten sierkunstenaar nog zullen doen watertanden, zijn hier uitgesteld, maar ook kunnen wij ons ergeren aan den bazarachtigen smaak van sommige fabrikanten, die op wanstaltige wijze hun artikelen met vlinders hebben getracht „op te sieren”. Stellig worden de goede dingen, die de natuur zoo mild oplevert, dikwijls door de menschen misbruikt.

Het zwarte goud. — Odeuren, afstammelingen van steenkool.

Wie het „Museum van den Arbeid” bezoekt, zal tijdens deze avontuurlijke bedevaart de blijdschap beleven, die het ontdekken van vreemde oorden meestal oplevert. Ook al zijn deze stokoud, als we ze nog niet doorvorscht hebben, kunnen zij een openbaring brengen.

Zoo dit museum, aan de Rozengracht te Amsterdam gevestigd, dat ons de kern der dingen toont. Het ontstaan, den groei, den dienst en het vergaan. Hier bevinden wij ons tusschen de coulissen der realiteit. Een onbekende wereld rijst achter het van ouds bekende. De kunstschilder Herman Heyenbroek, grondlegger en leider van dit museum, schildert meestentijds interieurs van fabrieken, machines, mijnen, groeven, havens en werkplaatsen. De heroïek van den arbeid!

Tal van deze schilderijen en teekeningen zijn hier ter illustratie van de geëxposeerde artikelen en materialen tentoongesteld.

Een der afdelingen is geheel aan de steenkool gewijd. Wij zien, dat zij, om zich te vormen, een proces van duizenden jaren noodig heeft. De fossielen van dieren en planten als sierlijke varens, die in de steenkool gevonden worden, schenken ons daarenboven een interessant geschiedenisboek in beeld, dat ontelbare eeuwen oud is.

Typen van mijnen geven in miniatuur een duidelijken indruk van de werkelijkheid. De wapens en de kleeven van den mijnwerker hangen als studieobjecten aan den wand en scheppen een sfeer van somberheid. De brandstof voor woonhuis, werkplaats en fabriek, bewijst onschatbare diensten, evenals de producten, die uit de steenkool bereid worden of waarin zij haar aandeel heeft, zooals teer, oliën, odeur, aniline, verscheidene geneesmiddelen, naphta, pek en asphalt.

In een andere zaal luisteren wij naar het lied

van de zee, de historie van den oceaan. De zee is de onuitputtelijke schatkist voor 's menschen arbeid. Schelpen en zeedieren worden hier met hun fossielen vergeleken en ook herinnert de kalk aan de voorname functie, die zij in de samenleving verricht. Een reeks overgangen tusschen spons en koraal, die fijn gesponnen waaiers gelijken, brengen poëzie in deze afdeling, evenals sponsen en de wonderlijk gevormde koraaltakken, die de fantastische legenden en sprookjes van zeekoningen en zeemeerminnen oproepen. Van de literatuur der zee keeren wij weer terug tot de materiele voordeelen, die zij brengt of die wij haar ontfutselen. Daar zijn de visschen, die wij koken, bakken, inleggen, drogen, pletten en conserveeren in blik, maar ook het geraamte wordt weer dienstbaar gemaakt.

Petroleum-symphonie.

SEUM VAN DEN ARBEID

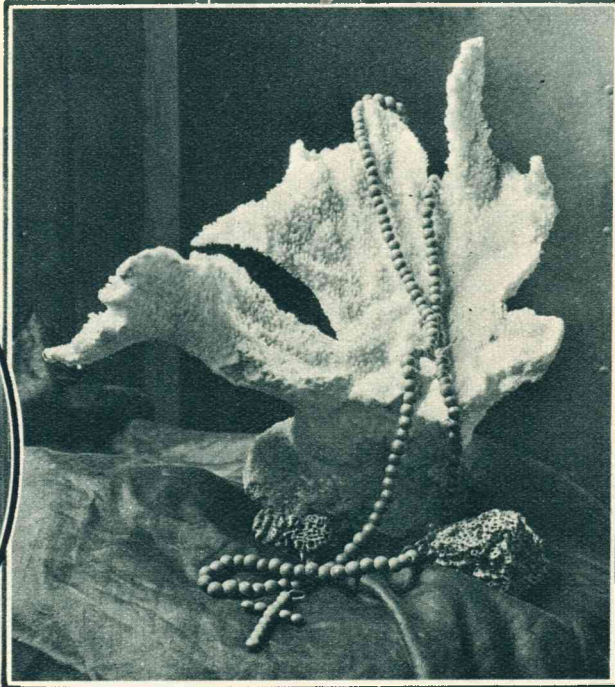
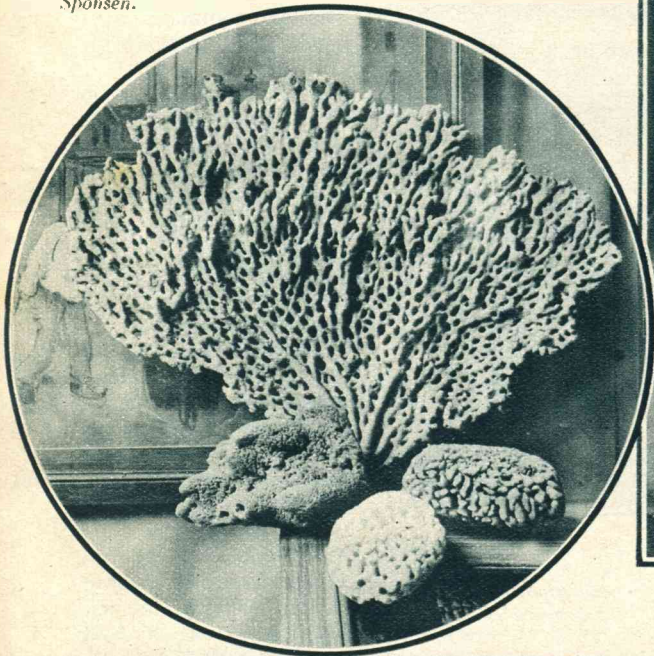
Ook de leider van het museum heeft daar geen doekjes omgewonden, maar evengoed de schaduwzijde van den menschelijken arbeid laten zien. Dit laatste wordt ons ook getoond in de afdeeling van het ijzer. Daar is veel oorlogsmateriaal geëxposeerd, dat de verwoesting op zijn geweten heeft van nobelen en nuttigen arbeid door mensch en natuur verricht. Maar wij zullen niet lang

stil staan bij deze donkere bladzijden in het geschiedenisboek van het ijzer en... de menscheit, te meer, omdat deze afdeeling tal van bezienwaardigheden herbergt, die veel meer recht hebben op onze aandacht!

Zoo vernemen wij, dat vele ijzerertsen voortkomen uit het drassig bezinksel van de zeebedding. In de hoogovens wordt het ijzererts uit zijn

Kinderen der zee. Steenkoraal uit de Roode Zee en bloedkoralen snoer.

Sponsen.

Gedeelte van een walvischkaakbeen, een werpel, een malvoischbaard, waaruit de baleinen gesneden worden, benevens flesschen met traan en beendermeel.

natuurstaat bruikbaar gemaakt voor de samenleving en ook het oude ijzer wordt hier wederom gesmolten. Welk een groote taak verrichten ijzer en staal! Als zij er niet waren, zouden er geen werktuigen en motoren bestaan, zooals wij deze nu kennen. Het electrische licht is door de permanente en electromagneten geheel van het ijzer afhankelijk. Het water en het licht ontvangen wij door buizen, die uit metalen vervaardigd zijn. Bij het gietwerk kunnen fouten ontstaan en ook deze worden voor ons gedemonstreerd. De inwendige bouw van het ijzer krijgen wij te zien, evenals de wijzen, waarop de kwaliteit onderzocht wordt. Ook liggen hier vergelijkingen, die wij het gedragboekje van het ijzer zouden kunnen noemen. Het ijzer kan, juist als een levend wezen, in abnormalen toestand verkeeren, dan is het ziek, mishandeld, overspannen of versleten. De trekkracht wordt gedemonstreerd met kettingen en

kabels. Welk een geweldige spanning wordt er geëischt van een pianosnaar! Haar geheele leven bestaat slechts uit noesten arbeid, waaraan wij zelden zullen denken, als we er onze lichte muziek van vergen als het zorgeloze „happy days” en wat dies meer zij!

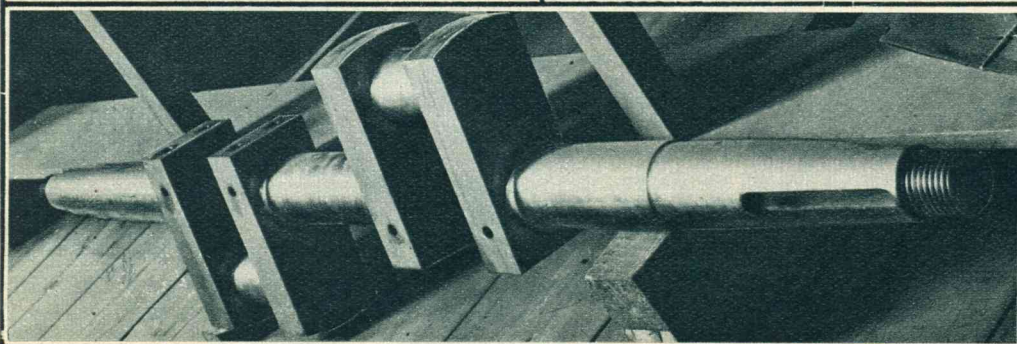
Ook het karakter van het ijzer wordt aan een onderzoek onderworpen en zoo zien wij het hier liggen in weken toestand, buigzaam, breekbaar, glashard, veerkrachtig, gevoelig en ongevoelig. Een tegenstelling, die een weidschen indruk geeft van de alomtegenwoordigheid van het ijzer, is het hemelsche en het aardsche ijzer, de meteor en het erts. Het ijzer verwoest zichzelf door verroesting, die wij dikwijls door allerlei kunstmiddelen,

Ijzer en staal. Ploegijzer, dissol en pneumatische hamer.

Mijn, granaten en staalhelm.

Krukas.

als potlooden, verven, vernikkelen, verzinken, vertinnen, emailleeren en verchromen, trachten tegen te gaan, maar waarvan wij soms toch ook weer voordeel hebben.

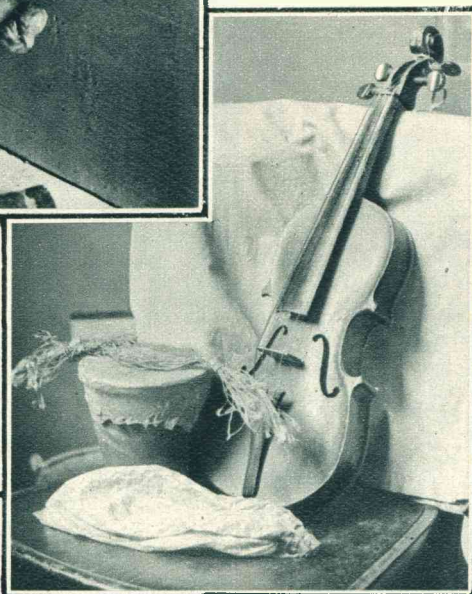
Zoo dankt een der belangrijkste verfsoorten, de oker, haar ontstaan aan de verwoesting, die het ijzer in de bergen aanricht en waarvan het tot slip in de beken achterblijvende bezinsel deze verfstof oplevert. De oker is een der deugdelijkste verfsoorten. Reeds vijftigduizend jaren geleden gebruikten de holbewoners een soort roode oker voor hun teekeningen, die thans nog in de grotten van Zuid Frankrijk te vinden zijn.

Wij zien er vervolgens het ijzer in de geneeskunde, terwijl ook zijn betekenis voor ons bloed en het sap van de planten wordt gedomstreerd. Als wij nu afscheid nemen van het ijzer, staan er nog tal van afdelingen voor ons open. De petroleum, het papier, het glas, de aardewerk-industrie, de kleisoorten en het dier, zij komen elk met uitgebreid materiaal te voorschijn.

Zoo krijgen wij een indruk van de voornaamste afstammelingen van het levende — en het doode dier. Het doode dier, dat feitelijk geheel en al door ons verbruikt wordt. Wat is en wat werd er al niet van de vacht gemaakt! Onze voorouders, de onbeschaafde Germanen, beschutten op primitieve wijze hun lichaam met dierenvelen en nu doen hun gecultiveerde nazaten vrijwel hetzelfde, alleen werd met het bont van dezen ruwen Germaan heel wat eerlijker omgesprongen dan met menig bonten mantel van de tegenwoordige modieuze vrouw, want al prijkt zoo'n mantel dikwijls met de kostbaarste en luisterrijkste etiketten, nog kort te voren lusterde hij slechts naar een lieftallig kattenaampje of zocht hij zijn heil in een der ontelbare hollen van onze aloude „blanke duinen." De haren van de vacht, afzonderlijk beschouwd, worden gebruikt voor schuiers, vulsel, strijkstokken van violen, alsmede verwerkt tot wol. De huid, ontdaan van de haren, levert het leer, dat ons als schoen door het leven draagt, waarin wij ons op den motor kleeden, dat voor het samenstellen van de brandkast in zakformaat wordt gebruikt, waarmede we de ruiten lappen en dat als drijfriem voor onze machine onmisbaar is. Ook in de darmen en de blaas van 't dier zit niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk „muziek"! Onze befaamde virtuozen hebben aan deze nederige darmen een belangrijk deel van hun roem

Wat het dier ons geeft:
Velkaars en rundvoet.

Schoenen: Russische laars, opanken, die op de Balkan gedragen worden, klompvormige schoenen, waarop de Chineesche vrouwen waggelen en Europeesche schoentjes van peau de suède.

De varkensblaas, waarvan de rommelpot gemaakt wordt en de darmen die de rioolsnaren leveren.

te danken. De beenderen vervullen eveneens een gewichtige taak. Vet, beendermeel, lijm en gelatine worden uit beenderen bereid.

De zuivelproducten, melk, boter, kaas en eieren worden niet alleen voor het nuttigen gebruikt, ook allerlei voorwerpen vervaardigt men uit deze voortbrengselen. Sommige odoers en ook vele kleurstoffen zijn van het dier afkomstig. Het afval van de producten, de uitwerpselen van het dier en het doode dier zelf, kan als mest gebruikt worden. Bij het branden van de beenderen tot beenzwart, kan een bruine teer voor den dag komen.

Zoo is in de natuur door het vergaan van miljoenen dieren, te zamen met plantenresten, een soort langdurig verbrandingsproces, een olie ontstaan, waarmede wij in gezuiverden toestand, als petroleum en benzine, elken dag in aanraking komen. Aan al hetgeen uit petroleum en benzine gemaakt wordt, is een geheele afdeling gewijd, die een serieuze bestudeering ten volle waard is. Natuurlijk kunnen wij niet van alle verzamelingen uit het museum een indruk geven. Ook de visschen

en de wondermooie koraaldieren moeten wij dit keer wat stiefmoederlijk bedeele. Maar dit neemt niet weg, dat wij deze koelbloedige bouwmeesters, de leveranciers van kalk en cement, warm in de belangstelling aanbevelen, evenals de interessante verzameling insecten.

Ten slotte, als er één materie is, die niet alleen een nuttige betekenis heeft, maar ook heel veel ideeële waarden schenkt, dan is dit zeker 't papier, dat ons de litteratuur van de dingen bezorgt. De courant, het dagboek van de wereld, kunnen wij ons niet voorstellen zonder papier, evenals de boeken, affiches, reclames en tijdschriften. Als een hoorn van overvloed toont ons het museum het papier op onze levensreis. Daar liggen de geboortebewijzen, pokkenbriefjes, schoolrapporten, mededeelingen betreffende de examens, verlofingskaarten, trouw- en doodsacten en het testament. Waarlijk, het leven wendt zich om en om, en het lijkt een bont gekleurd rad van avontuur. Hier ontwaren wij effecten, bankpapier en elders spoor- en tramkaartjes, lidmaatschapsbewijzen voor ver-

eenigingen, kerkgenootschappen, brieven en telegrammen van zee en land, uit heel de wereld; en welk een grootsch idee geeft dit alles van de functie, die 't papier heeft! De bonte serpentes en confetti, de fijne papieren bloemen en de sprookjesachtige lampions geven een vrolijk entr'act tusschen de ernstige tafereelen, die de historie van het papier ruimschoots biedt. Uit de bergen papier, die voor de verpakking gebruikt worden, blijkt duidelijk, dat wij ook dit gedeelte van zijn plicht niet kunnen missen. Ons broodje zou zonder het vetvrij papier heel wat onheil stichten in taschjes en broekzakken. „Koffie om mee te nemen!" en servetjes van vloeï maken het leven zoo veel aangename en practischer. Zelfs de momenten, waarop het in rook vervliegt, bezorgen ons

nog genoeg, comfort en gezelligheid. De sigaret en eveneens de oude krant, die als vuurmaker zich opoffert aan de samenleving, bewijzen dit duidelijk. Bovendien, is er ten slotte een nederiger en toch zoo doelmatigen dienst te vinden, dan die in 't simpele huisje van gemak...? Het museum geeft daarbij nog een overzicht van de fabricage van het papier.

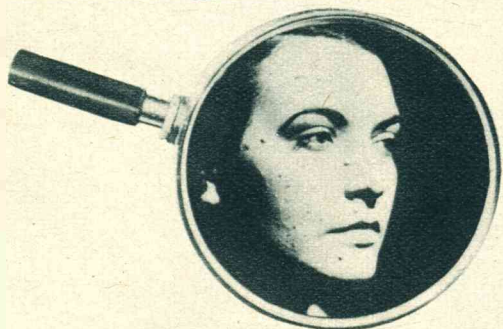
Inderdaad, het museum van den arbeid bezit een schat van wetenswaardigheden, het toont den levensweg der dingen, hun kringloop en vooral hun dienstbaarheid. De oprichter, Herman Heyenbroek heeft hiermede een gedegen werk gesticht van blijvende waarde. Elken dag breiden de verzamelingen zich uit. Zoo is onlangs de afdeling van het glas gereed gekomen, terwijl thans twee zalen worden ingericht voor de betekenis van de verf in de samenleving. Binnenkort zullen wij ook een beeld krijgen van de electro-techniek. Hiervoor zijn reeds vijf zalen gedeeltelijk bezet. Dit museum dat, zooals blijkt, voortdurend met het werkelijke leven in contact staat, is een levend stuk cultuur, dat ons te midden van de meestal haastige en oppervlakkige dagelijksche besognes eenige uren tot inkeer brengt. Het geeft ons respect en inzicht omtrent het titanenwerk van natuur en mensch.

"n Papier-stilleren.

Een prachtig figuur...

... maar haar teint was verwaarloosd!

Zij is geen uitzondering! Zoo zijn er duizenden: jong, mooi, van groote charme en met bijna volmaakte vormen. Terecht zijn zij trotsch op haar schoonheid, maar schenken merkwaardig genoeg te weinig aandacht aan haar teint.

Is er iets dat méér afbreuk doet aan een fraai figuur dan de ontsierende puistjes van een verwaarloosde gelaatshuid? En toch, hoe gemakkelijk is het de teint jong en frisch te houden! Past slechts de bekende Palmolive methode toe: tweemaal daags twee minuten krachtige massage met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water. Afspoelen met warm, vervolgens met koud water. Ook u zult baat vinden bij deze eenvoudige behandeling!

Behoudt de frissche teint der jeugd

H 32-65 AB

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat: **Amnosol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Door haar BLONDE HAAR aangetrokken.

Een onverbeterlijke vrijgezel was hij. Op een goeden dag evenwel maakte hij kennis met haar; onweerstaanbaar voelde hij zich aangetrokken, omdat zij zulk prachtig goudblond haar had. Geen wonder ook, nuoi blond haar oefent altijd een sterke aantrekkingskracht uit. Juist daarom zorgen zoovele blondines ervoor, dat de betoverende kracht van blond haar uitgaande, door behandeling met NURBLOND behouden blijft. NURBLOND is de eenige shampoo, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. NURBLOND voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans terug. Miljoenen vrouwen over de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen. want even goed of beter
bestaat er niet.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Su-
matra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek.
Engelschesteg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren
geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteg 12 - Telefoon 47327

IEDEREEN KRIJGT DE KANS IN ZIJN LEVEN!

Reeds Donderdag 1 October a.s. kan de dag voor U zijn om een der groote prijzen te
winnen van de loten **CREDIT NATIONAL DE FRANCE** emission 1920. Hoofdprijs
wederom **EEN MILLIOEN FRANSCH FRANKEN OF 98000 GULDEN**. Verder een groot
aantal prijzen à frcs. 500.000 of f 49.000.—, 2 à frcs. 200.000, 3 à frcs. 100.000, zes
à frcs. 50.000 totaal 2000 prijzen. Tegen storting van slechts **DRIE GULDEN** zenden wij
U onmiddellijk een deelname welke recht geeft op **DEN VOLLEN PRIJS** (dus geen
gedeelten). 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Zendt nog heden postwissel
of giro-storting No. 135173 aan de firma **J. SANDERS**, commissair in effecten,
HOOGSTRAAT 4, Den Haag. Tel. 116587. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trek-
king de lijst gratis. Bestelt nog heden om 1 Oct. a.s. **DEN GROOTEN PRIJS** te winnen!

„Dat noem ik prijsverlaging!“

Dat is geen half werk! En weet je, wat me het meeste
plezier doet: dat het Goud-Etiket zoo goedkoop is
geworden. Ik heb onmiddellijk een bus besteld. Voor
m'n kopje 's morgens en 's avonds en voor de kinderen
Bruin-Etiket met die zachte, volle smaak. En als er feest
is een bus van dat krachtige, pittige Goud-Etiket. Dat
is een cacao.... en nu voor zoo'n prijs!!! Bovendien nog
het Eigen Tijdschrift... ik kan het bijna niet gelooven!!

Van Houten's
CACAO

„De voordeligste in 't gebruik“

GOUD-ETIKET			
Per pondsbuis	van f 1.70	voor	f 1.15
Per halfpondsbuis	" " 0.87½	"	" 0.60
Per onsbuis	" " 0.37½	"	" 0.25
BRUIN-ETIKET			
Per kilobuis	van f 1.95	voor	f 1.75
Per pondsbuis	" " 0.97½	"	" 0.90
Per halfpondsbuis	" " 0.55	"	" 0.45
Per onsbuis	" " 0.25	"	" 0.20

Bij wijlen zingen ook de collega's door de roepers mee, en begeleidt alleen de fluit.

Saxophoons en origineel gestopte trombone en trompetten.

Is er wel iets op muzikaal gebied, dat de huidige massa meer aantrekt dan het geschetter — en vaak ook het geschitter — van een Jazz-orkest?

Jazz, de muziek der rhythmische syncope, heeft, voorafgegaan door de negerdansen Foxtrott en Shimmy, sinds weldra een kwart eeuw de Europeesche wereld veroverd en ons overstroomd met een stortvloed van melodieën, rhythm en klankeffecten, de eene al vreemder en uitzonderlijker dan de andere. Maar de moderne mensch, die zich nergens meer over verbaast, en zoo goed als alles slikt wat men hem voorzet, is er, op een enkele uitzondering na, niet van geschrokken, en heeft deze exotische muziek zonder blikken of blozen in zich opgenomen.

Zoo is Jazz het bijna onmisbare gemeengoed geworden der feestvierende menigte, de geen rustig

'n Groot deel van het succes berust in handen van den eersten violist van het gezelschap.

Hij zingt de „Schlaggers” van de maand.

Zelfs het mond-accordeon speelt mee: maar dit doet mijnheer de dirigent liever zelf, ziet u!

De „refrein-zanger” die er slagwerker bij is, of omgekeerd, naar 't uitkomt.

De Gluskin Jazz-Band uit het Waldorf Astoria-Hotel te New-York stelt zich aan u voor.

a's door de
en de fluit.

Flegmatiek jodelt
de saxophonist
zijn melodie.

De Gluskin Jazz-Band uit het Waldorf Astoria-Hotel te New-York stelt zich aan u voor.

schrilste dissonanten — verzachtend ook wel polyphonie geheeten — niet van de lucht zijn, en waarbij zoowat alles geoorloofd is, mits er maar beweging zij en leven, mist de instrumentalisten maar zorgen voor zooveel mogelijk verrassende wendingen en effecten, maar vooral, mits er rythme, sterk en gevarieerd rhythmie zij.

We zouden niet graag beweren, dat er geen goede en beschaafde gesyncopeerde muziek te maken valt. Met een goed getraind orkest, samengesteld uit virtuozen op de hun toebedeelde instrumenten, — de meesten bespelen er twee, drie of meer — zooals ook ons land er verschillende kent, worden vaak verrassend mooie effecten bereikt, waarnaar het een genot is eenigen tijd te luisteren. Deze moeten ons dan ook verzoenen met een kunst, waarvan de origine overigens obscuur is en in ieder geval minder aanvaardbaar dan zoo vele sierlijke voortbrengselen van oer-cultuur, waarin ons esthetisch gevoel behagen vindt. S.

genot meer ken-
nende massa der
jachtende, als in een roes levende
twintigste eeuw.

De slagwerktuigen, in natuur-
lijke rhythmien voortdurend het
tempo markeerend, piano, banjo
en saxophoon, vormen, vooral bij
Hott- of improviseerend Jazz, in
hoofdzak den opwindenden, fas-
cineerenden klank, waarbij de

In het hoekje
der slagwerkers.

Een veel aangewend
instrument bij de Jazz-
muziek: de trompet.

Vrouwenleven

neering aangewend en wel in alle mogelijke variaties. Strikken vormen de afsluiting van het lint om den bol van 'n eenvoudigen canotier, ze vormen met hun uitstekende lussen 'n grappig staartje aan allerlei kleine hoedjes, ze vullen opgeslagen randen, of liggen als 'n verlengstukje op het haar, waar het schuin gedragen hoedje dat onbedekt laat.

De fluweelen baret zal zich in het komende seizoen wel weten te handhaven, ze is tamelijk groot nu en geïnspireerd op de baret van den rechter.

Er zijn ook aardige viltmodelletjes, waarbij weinig of geen garneering dan die, welke door het vilt zelf wordt aangegeven; soepel

ontwerpen in allerlei genres vertegenwoordigd. De korte mantel schijnt hierbij evenzeer in de gratie te wezen als de half lange mantel en bovendien is er nog een complet, bestaande uit rok, blouse en langen mantel. Bij zoo'n langen of half langen mantel wordt vaak een glad vest gedragen in een afstekende tint suède, b.v. beige of bruin. Dit met 'n rij knopen gesloten vest komt te zien, wanneer de mantel open gedragen wordt.

Iets nieuws is 'n tailor-made costuum, bestaande uit 'n zwart wollen manteltje met rok van grijs diagonaal. De stof van den rok is ook aangewend voor kraag en revers en voor het omboorden der ingezette zakjes van den mantel. Van een ander mantelcostuum is het manteltje, van voren gesloten met 'n rij knopen, aan den hals hoog dicht geknoopt met een sjaal van de mantelstof, gevoerd met een lichtere tint. Die lichte stof vormt tevens 'n paar nauwsluitende manchetten, welke 'n hand breed onder de mouwen te voorschijn komen.

Onze afbeeldingen vertoonen een der nieuwste hoedjes, een klein velours modelletje met veerenfantasie, geschikt voor den namiddag en een namiddagjapon van beige crêpe georgette met de moderne découpes, 'n model van Roger Bernard.

Onze derde foto laat zien, hoe de Amerikaansche mode-ontwerper Norman Edwards zijn nieuwe modellen schept. Hij knipt ieder model op de figuur van de dame, waarvoor het bestemd is om voor ieder juist dat model te verkrijgen, dat voor haar persoonlijk het meest geschikte is. Het model dat op onze foto het aanzijn krijgt, bestaat uit een groene wollen japon en mantel met 'n mantelgarneering van donkerbruin fluweel.

PAULA DEROSE.

Een der moderne hoedjes voor den namiddag: een model van zwart velours met veerenfantasie.

HOEDEN en MANTELS

Zoo oppervlakkig beschouwd lijken de nieuwe herfst- en winterhoedjes precies op de modelletjes die we ook verleden jaar hebben gedragen. Maar als we opmerkzamer toekijken, dan is er wel degelijk verschil, en al bestaat dat verschil ook slechts in kleinigheden meestal, het zijn juist die kleinigheden welke een geheel ander aspect geven aan 't geheel.

De hoeden worden nog altijd schuin op het hoofd gedragen, dat is waar, en al worden er ook grotere hoeden gelanceerd, het kleine hoedje voert toch nog steeds den boventoon — het is soms zelfs zó klein, dat het als een niemendalletje ergens boven op het kapsel ligt, dat aan één kant in volle glorie te zien komt. Dit is zoo'n modelletje, voorbestemd om dienst te doen bij spotprenten op de hedendaagsche mode en dat wat betreft de Hollandsche vrouwen dan ook wel voor dit doel gereserveerd zal blijven — op misschien een enkele uitzondering na.

Maar behalve zoo'n buitenisigheidje zijn er nog modellen te over, die we gemakkelijk kunnen aanvaarden. Een der meer opvallende nieuwigheden daarbij is de strik van voren, de strik, die soms zijn lussen en einden naar boven uitsteekt, maar meestal plat op 't voorhoofd ligt dat er voor het grootste gedeelte, tot aan de oogen, mede bedekt wordt. Fluweelen hoedjes hebben zoo'n strik van hetzelfde materiaal, maar ook vilten hoedjes worden vaak versierd met zoo'n fluweelen strik die overhangt over het voorhoofd. In plaats van 'n strik zien we daar ook wel de een of andere platte veerenfantasie of 'n arrangement van bloemen.

Strikken van lint worden ook zeer veel ter gar-

Namiddagjapon van beige georgette met de moderne découpes.

vilt wordt in plooiën en vouwen gelegd, die iets aparts maken van 'n eenvoudigen vorm. Er is ook 'n grappig modelletje met 'n ster van vilten molenwieken op den bol.

Het mantelcostuum is bij de nieuwe mode-

Hoe de Amerikaansche mode-ontwerper, Norman Edwards, zijn nieuwe modellen schept om iets individueels te verkrijgen voor ieder zijner cliënten, n.l. op de figuur zelf van de dame voor wie het bestemd is.

LADY JULIET'S WRAAK

CHARLES GARVICE, de „Koning der vertellers", heeft wederom een roman het licht doen zien zooals hij alleen ze weet te scheppen; een roman die natuurlijk weer in volle mate de eigenschappen bezit van al zijn werken, dus: van begin tot eind den lezer boeit en vasthoudt. Deze roman is getiteld „Lady Juliet's Wraak" en wordt uitsluitend voor onze abonne's als premie beschikbaar gesteld tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent voor een ingenaaid exemplaar of 70 cent voor een exemplaar in luxe prachtband.

Ben je daar, Juliet? Ik... ik kan je niet zien," zei lady Elsmore op zwakken toon. „Ja, moeder, ik ben altijd bij u. Ik zal u nooit verlaten," antwoordde het meisje.

„Help mij een weinig omhoog, kindlief," vervolgde de stervende vrouw. Onmiddellijk tilde het meisje haar moeder ietwat uit de kussens over-eind en legde enkele dikke kussens achter haar zwakken, machtelozen rug.

„Is — is er niemand anders hier?"

„Neen, moeder, niemand behalve ik," antwoordde het meisje. „Zal ik om den dokter sturen? Ik geloof, dat dat het beste is."

„Neen, neen," onderbrak lady Elsmore haar haastig. „De dokter kan hier niets meer doen. Ik — ik heb niet veel tijd meer te verliezen en... en ik moet je iets zeggen, iets dat alleen voor jou bestemd is."

Juliet schonk een drankje in en reikte haar moeder het glas toe. „Dit zal u nieuwe kracht geven, moeder," zei zij.

De stervende vrouw dronk het gretig uit. Zij wenschte niets liever dan al de kracht te verzamelen, waarover zij met eenige mogelijkheid zou kunnen beschikken. Nog eenmaal zou zij den strijd met den dood aanbinden. En als zij dan sterven moest, vóór haar levensdoel bereikt was, zou zij onder geen voorwaarde uit dit leven scheiden voor zij iemand achtergelaten had, die haar de heilige belofte gedaan had, alles in het werk te zullen stellen om eenmaal haar wensch in vervulling te doen gaan. Na een oogenblik gezweven te hebben, vestigde zij haar doordringende blikken op het meisje en zei:

„Juliet, je bent vriendelijker en welwillender voor me geweest in dezen ééne nacht, dan ik in mijn geheele leven voor jou ben geweest. Ik heb nooit van je gehouden en je weet het."

De lippen van het meisje begonnen te trillen, maar met 'n uiterste krachtsinspanning beheerschte zij zich.

„Laten we daarover nu niet praten, moeder," antwoordde zij.

„Jawel, er zijn oogenblikken, dat men over dergelijke dingen wel degelijk praten moet, en wanneer ooit, dan wil ik op dezen avond zonder eenig voorbehoud met je spreken. Als de dood ons in het gelaat staart, mogen wij ons de weelde niet meer veroorloven, met de waarheid te spelen. Als wij op dat oogenblik niet eerlijk tegenover onszelf kunnen zijn, wanneer zou ons dat dan wel gelukken?"

Haar stem scheen te weifelen; maar het inwendige vuur, dat haar verteerde, straalde even duidelijk als voorheen uit de brandende oogen.

„Juliet, ik heb nooit van je vader gehouden; en het spreekt dus vanzelf, dat ik voor zijn kind bezwaarlijk een liefde voorwenden kon, die ik diep in mijn innerlijk niet voelde. Ik trouwde om den man te krenken, dien ik met hart en ziel liefhad, den man, dien ik nu haat met al de kracht, die mij nog rest. Ik ben eens even mooi geweest als jij nu, maar ik was sterker en hartstochtelijker. Ik kon sneller en met vollediger overgave liefhebben of haten dan jij. Ik was rijk en geheel alleen op de wereld. De man, over wien ik spreek, was arm; een meer onwaarschijnlijk en vals schepsel heeft er ongetwijfeld nimmer op deze aarde geleefd. Hij zwoer, dat hij mij liefhad, en ik, in mijn onnoozelheid, geloofde hem. Men waarschuwde mij, dat het hem alleen om mijn geld te doen was, maar ik geloofde onvoorwaardelijk in hem; het leven zonder hem scheen mij nauwelijks meer de moeite waard. Ik vertoefde op dat

oogenblik in Venetië, waar ik op zekeren dag je vader ontmoette, die mij ten huwelijk vroeg. Ik antwoordde natuurlijk, dat een huwelijk onmogelijk was — ik had immers een ander lief. Plotse-ling keerde hij zich daarop naar mij toe en zei: „De dag zal komen, waarop je het betreurt, je vertrouwen gesteld te hebben in een dergelijk minderwaardig individu. Want hij zal nooit met je trouwen. Ik weet, dat hij reeds lang verloofd is." En tegelijkertijd leverde hij mij op de hem eigen berekenende manier het onweerlegbare bewijs, dat hij de waarheid sprak. En op dat oogenblik, het vreeselijkste van mijn leven, stemde ik er in toe, zijn vrouw te worden.

„Dienzelfden avond zocht ik den man, die mij het hof gemaakt had, op en de scène, die er tusschen ons voorviel, wil ik je liever niet schetsen. In de wanhoop mijner desillusie en bitterheid bespaarde ik hem niets. Toen ik hem verliet, maakte ik het teeken der vendetta, dat men mij eens op Corsica geleerd had. Het betekende wraak, een koele, allesvernietigende wraak, een wraak, die van de eene generatie op de andere zou overgaan en nimmer meer uit te roeien zou zijn.

„Hij lachte bij dit teeken, maar desondanks zag ik toch den angst in zijn oogen gloeien.

„Toen liet ik hem aan zijn lot over en trouwde met je vader. In den eersten tijd van ons huwelijk had hij mij lief met een liefde, welke ik nimmer op deze wereld voor mogelijk zou hebben gehouden; maar geleidelijk verkoelde die liefde. Hij werd onverschillig, toen hij voelde, dat zijn liefde niet beantwoord werd, en tot de ontdekking kwam, dat het mooiste, dat een mensch geven kan, in mij gestorven was op den dag, waarop ik de zekerheid gekregen had, dat...

„Enfin, om kort te gaan, ik had het vermogen om lief te hebben, verloren. In mijn hart was niets anders overgebleven dan een alles verterende, alles verwoestende haat, een haat, die mijn geheele leven vulde en waarop al mijn gedachten gericht waren. En ik concentreerde mijn wilskracht zóó onophoudelijk op mijn

Denk er om: onze bezorgers of agenten zijn verplicht u deze premieromans aan te bieden! Bij verzuim hiervan zult u ons verplichten door hiervan kennis te geven aan ons Hoofdkantoor; eventueele porto wordt in dat geval gaarne door ons vergoed.

doel, zóó onafgebroken waren mijn gedachten op mijn vervloeking gericht, dat de man, dien zij gold, die voelen moest, ook al waren wij mijlen van elkaar verwijderd. De teleurstelling, de bitterheid, de onrust, die er in mijn hart waren, moesten de zijne worden, en hoewel hij door een samenloop van omstandigheden plotseling rijk was geworden, kon hij onmogelijk ergens rust vinden. Hij zou dwalen van stad tot stad, van land tot land, zijn leven met zich meesleepend als een last, als een eeuwigdurende kwelling, door den vloek, die er op rustte.

„Eens ontmoette ik hem, jaren daarna, in Venetië, de stad, waaraan voor mij zoovele herinneringen verbonden waren. Immers, dit was de stad, waar ik hem had leeren kennen en liefhebben. Toen hij mij zag, krulde een spottend lachje zijn lippen, maar dit maakte onmiddellijk plaats voor een doodelijke bleekheid, toen ik het teeken der wraak maakte. Hij had een kind bij zich en toen onze blikken elkander ontmoetten, trok hij den jongen naar zich toe, als wilde hij hem voor een onzichtbaar onheil behoeden.

„En nu, Juliet, zul je wel begrepen hebben, wat ik van je vragen wil. Die man, of zijn zoon, is nog in leven en... en mijn doel is nog niet bereikt."

Het gelaat van het meisje was zoo bleek als dat van een doode; iets in haar waarschuwde haar voor wat komen ging; iets in haar zei, dat dit het oogenblik van haar leven was, dat over haar heele toekomst zou beslissen — en niet alleen over haar toekomst, maar eveneens over die van anderen, wier bestaan zij nu niet eens vermoedde.

„Juliet, ik, je stervende moeder, vraag je me de gelofte te geven, dat je geen rust zult kennen, voordat het innig verlangen van mijn leven is vervuld, voordat je in zijn huis zijn gerechte straf gebracht hebt."

De dunne, koortsig bevende vingers van lady Elsmore klemde de koude hand van het meisje in een felle greep. Inderdaad, er was nog leven in het magere, uitgemergde lichaam der stervende; haar ontembare wil had nog niets van zijn kracht verloren. Maar de stem was heesch geworden en hoewel het diepe licht nog altijd in de donkere oogen gloeide, werd het elke seconde zwakker en zwakker. De dood bereidde zich voor, zich meester te maken van deze mensch; het volgende oogenblik zou hij de hand op den schouder der stervende gelegd hebben en er zou geen wraak of bloedige vendetta meer bestaan voor lady Elsmore.

„Moeder," viel het meisje op vermoeden, afwerenden toon in, „spreek zoo niet over hem, nu u op het punt staat de eeuwigheid in te gaan. Misschien heeft hij al die jaren meer geleden, dan u wel vermoedt."

„Dat hoop ik van harte," riep de stervende vrouw uit. „Toch zal de wetenschap van al dat lijden in mijn geest nimmer de herinnering kunnen verdrijven aan wat ik al die jaren doorstaan heb. Ik kan niet tevreden sterven, voor ik de onvoorwaardelijke zekerheid heb, dat mijn wraak, ook als ik in mijn graf lig, hem nog volgen zal."

MEDEDEELING

17½ cent

Voor diegenen onzer abonne's, die door vacatie of andere oorzaken verzuimd hebben zich de laatst verschenen premieboeken aan te schaffen, hebben wij een beperkten voorraad hiervan gereserveerd. Onderstaande romans zijn derhalve, zoolang de voorraad strekt, tegen den gewonen prijs van 17½ cent ingenaaid en 70 cent in luxe prachtband, bij al onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor verkrijgbaar:

Het masker der liefde.
Het huis aan den overkant.
Sylvia vervangt de vorstin.
De hebzucht van Mr. Carton.
Althea's huwelijk.
Een jaar van haar leven.
De kasteelvrouwe.
Het fortuin van Angela Brent.
Een meisje uit duizenden.

70 cent

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Wij hebben te aanvaarden wat het lot ons toebedeelt," zei Martin en hij wendde zich om, teneinde opdracht te geven, dat zijn lastdieren zouden worden bekapt. Hij keek niet om, toen de overige leden van het gezelschap vertrokken, doch hij wist, dat Jennifer door haar houding duidelijk afkeer en minachting liet blijken. Toen hij tot vertrek gereed was, waren zij reeds in de wildernis verdwenen.

Jennifer was vertrokken en de wereld scheen verschrikkelijk eenzaam.

XXI. FELTON TOONT ZIJN KARAKTER.

In drie dagen bereikte het gezelschap het dorpje aan de Rio d'Oro, waar zij volgens Ralph Felton de booten konden krijgen, die hen stroomafwaarts zouden voeren.

Deze drie dagen waren voor Jennifer in een eigenaardigen gemoedstoestand verlopen. Den eersten dag had Felton geen moment nagelaten om haar tegen Martin Sondes op te zetten. En het was inderdaad, zooals Martin bij voorbaat reeds had ingezien. Zij stelde in haar halfbroer een onbegrensd vertrouwen, dat nog voortsproot uit haar prille jeugd, toen Ralph als bijna volwassen jongeling voor haar alles betekende. De minachting en wraakzucht tegenover den man, die vele jaren lang Ralph had verhinderd zijn fortuin in deze landen te maken, waren nog heviger geworden, nu zij moest bemerken, dat die man en Martin Sondes één en dezelfde persoon waren. Alle daden van Martin zag zij nu in een ander licht. Niets keurde zij meer goed in hem en Felton zorgde er nauwgezet voor, dat elke opmerking, die zij over den kapitein van de „Evelyn Hope" te hooren kreeg, in zijn nadeel kon worden uitgelegd.

Toch kon zij diep in zichzelf niet loochenen, dat haar overtuiging onvolkomen was. Innerlijk kon zij niet aanvaarden, dat Martin Sondes inderdaad de schelm was, zooals hij haar werd afgeschilderd. Er waren verschillende omstandigheden, die er toe bijdroegen om milder over Martin te denken. In de eerste plaats viel de houding van Ralph Felton tijdens de drie dagen vreeselijk tegen, om niet te spreken van een ontzettende ontgoocheling, die hij bij haar veroorzaakte.

Hij trad spoedig eigendunkelijk en eigenmachtig op, negeerde volkomen de opmerkingen, die zij maakte, en met zijn handelwijze bleek, dat hij voor haar als vrouw zelfs een zekere gering-schatting koesterde. Zoodra Jennifer een vergelijking maakte met Martin Sondes, dan kon het groote verschil haar niet ontgaan.

Bovendien lag hij den eersten den besten dag reeds overhoop met Paul Glen. Onmiddellijk trachtte hij dezen bij Jennifer zwart te maken, op een zeer minderwaardige wijze. Hij deed tegenover Paul zoo vriendelijk mogelijk, doch zoodra had deze zijn hielen gelicht, of hij trachtte Jennifer op allerlei wijzen te overtuigen van de onbetrouwbaarheid van dezen metgezel. De manier, waarop hij dieren en drijvers behandelde, vormde eveneens een hemelsbreed verschil met datgene, wat Martin in dit opzicht had getoond. De dieren werden afgebeeld, de drijvers afgesnauwd en menigmaal op een zweepslag onthaald. Op de protesten van Jennifer wees hij haar op een onhebbelijke wijze terecht:

„Jennifer, je doet beter je daar niet mee te bemoeien. Ik ben hier reeds lang genoeg in deze streken en ik weet met die honden van kerels om te gaan. Veel slaag en weinig eten is de manier. Onthoud dat."

Een opmerking van Paul hierover veroorzaakte opnieuw een grooten twist tusschen de beide mannen. Het bleek echter overduidelijk, dat Paul's krachtige gestalte hem ontzag inboezemde, hetgeen tevens weer aanleiding gaf tot een belich-tiging van zijn meest minderwaardige en lafhartige zijde. Toen zij den tweeden avond rondom

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Te Saluce in Zuid-Amerika arriveert een klein gezelschap Engelschen, bestaande uit de heeren Paul Glen, Bevis Probyn, de dames Jennifer Daun en Liliás Seyler. Zij voeren een groote hoeveelheid goud met zich mede, waarop de roof-zuchtige bevolking loert. Het gezelschap scheept zich in aan boord van de Evelyn Hope, welke onder bevel van den wak-keren kapitein Sondes staat. Rooverbenden onder aanvoering van Pascobas en Cipriano probeeren het schip te bemeeisteren. Dank zij het krachtige optreden van Sondes wordt dit ver-hinderd en men kiest zee naar Fogasta. Daar wil men een halfbroer van Jennifer, Ronald Buckingham, uit de gevangenis bevrijden. Evenwel wordt het schip door Pascobas opnieuw achtervolgd. Met groote moeite ontsnapt men uit de haven naar volle zee. Daar begint de achtervolging opnieuw. De Evelyn Hope weet echter in een kreek te ontsnappen. Door een groot waagstuk uit te halen gelukt het aan Sondes en Jennifer de machines van hun achtervolgers onklaar te maken. Tusschen den kapitein en miss Daun groeit een wederzijdsche genegenheid, tot woede van Liliás Seyler. Zij weet dat de halfbroer van Jennifer dezelfde is als Ralph Felton, de grootste vijand van Martin Sondes, en laat zich dat in den loop van een gesprek ontvallen. Na langen zelfstrijd besluit Sondes den tocht terwille van Jennifer voort te zetten. Na in Fogasta aan-gekomen te zijn, blijkt dat Buckingham naar het binnenland is vervoerd, waar hij in het stadje Senzala wordt gevangen gehouden. Dwars door de wildernis trekt men daarheen, het schip achterlatend. Sondes en Paul Glen slagen er in tot Felton door te dringen en hem te bevrijden. Door lagelisten weet Buckingham—Felton het vertrouwen van Jennifer in Sondes te ondermijnen.

het kampvuur zaten, vloog er plotseling een mes door de lucht, dat Paul rakelings voorbijvlood. Zij veronderstelden, dat een van de drijvers hier-mee had geworpen, doch Jennifer voelde — en zij wist, dat Paul van dezelfde gedachte was — dat het Ralph moest zijn geweest, die zich op deze lafhartige wijze van een ongewenschten tegen-stander had willen ontdoen. Felton wilde ook de betaling, die zijn zuster onmiddellijk aan Son-des had willen doen, uitstellen, totdat zij in San Anjo zouden zijn aangekomen. Hij beweerde, dat daar dan op de „Evelyn Hope" zou kunnen worden afgerekend. Thans kon zij de gedachte niet van zich afzetten, dat hij hoopte op een gebeurtenis, waardoor de betaling geheel achter-wege kon blijven.

Een volkomen indruk van zijn slecht karakter werd gevestigd, toen zij in het dorp zouden gaan onderhandelen over de booten. Hij eischte bijna, dat hierover verder niet zou worden gesproken, doch dat zij zich door kracht en geweld de noodige kano's zouden verschaffen.

Hiertegen verzette Jennifer zich met alle macht. Het was haar ondertusschen onmogelijk de geschiedenis uit het hoofd te zetten, die Mar-tin haar had verteld over de minderwaardige behandeling der vreedzame inboorlingen. Zij drong er op aan, dat er voor de kano's zou worden be-taald, en ondanks alle overredingspogingen van Ralph bleef zij onverzettelijk. Liliás, die in haar ijdelheid den tijd had doorgebracht met een kleine flirt met Ralph en vreemd genoeg onder zijn be-koring was geraakt, trachtte eveneens Jennifer over te halen.

„Waarom zullen wij toch zoo precies handelen?" vroeg Liliás haar. „Als Ralph bovendien beweert, dat het de gewoonte hier is zóó met de Indianen om te springen... Of denk je soms, dat je flinke sterke kapitein anders zou hebben gehandeld?"

„Aan iets dergelijks zou hij althans niet hebben gedacht," riep Jennifer uit. Onmiddellijk over-dekte een bloe van haar wangen en zich beheerschend vervolgde zij koel: „Wat ook overigens de gebrui-ken van het land mogen zijn, ik heb mijn eigen gewoonten en ik wensch de menschen eerlijk en oprecht te behandelen. Wij betalen voor de kano's en roeiers een redelijken prijs."

Hiermee had zij Ralph een wapen in de hand ge-given, want hij betoogde bij hoog en bij laag, dat de Indianen niet te bewegen zouden zijn de booten met toebehooren voor een redelijken prijs af te staan. Hij ging met het opperhoofd onderhandelen en kwam na geruimen tijd terug met een prijs-opgaaf, die inderdaad buitensporig was. Zij twij-felde aan zijn woorden, doch wat kon zij er tegen inbrengen? Ralph was de eenige, die het dialect van den stam sprak. Zij stond machteloos.

Wederom drongen Ralph en Liliás er op aan, dat

zij zich door geweld van de booten No. 14 zouden verzekeren, doch zij hield voet bij stuk.

„Ik veronderstel, dat je niet eerder tevreden bent, voor je stijfhoofdigheid er toe heeft gevoerd, dat ons een voor een de keel wordt afgesneden," spotte Liliás. „Ik heb zoo'n idee, dat die flinke kapitein van jou daar verantwoordelijk voor is. Indien je zijn roekeloosheid niet hebt overgenomen, dan heb je in ieder geval wel iets van zijn koppig-heid."

„Zijn en mijn koppigheid zou misschien beter betiteld kunnen worden met den naam „eerlijk-heid",” zei Jennifer scherp.

„Aha, is dat de zaak?" merkte Liliás kalm op. „Dus Ralph is niet eerlijk? Enfin — jij kunt daar het beste over oordeelen. Hij is ten slotte je broer."

Deze woorden deden Jennifer plotseling alles scherp inzien. De verwantschap, die tusschen hen beiden stonden, maakte van hem nog geen eerbaar mensch, en het sprak nu tevens vanzelf, dat haar geloof, haar vertrouwen in hem, eigenlijk op losse schroeven had gestaan.

Twee dagen gingen voorbij, zonder dat zij ten opzichte van de kano's tot een oplossing kwamen. De drijvers met de muilezels, die hen vanaf Fogasta hadden vergezeld, verlieten hen voor de terugreis. Hoewel deze menschen geen enkele reden hadden om zoo spoedig te vertrekken, gingen zij toch, en het was Bevis, die ontdekte dat Ralph ze had weg-gezonden. Zijn opzet was, het gezelschap zooveel mogelijk te isoleren, waardoor voor hem de groot-ste kans bestond, dat zijn eischen zouden worden ingewilligd.

Toch weigerde Jennifer toe te geven; zij weigerde over te gaan tot iets, wat niet anders was dan diefstal; zij weigerde ondanks het feit, dat bij allen de ongerustheid bestond, spoedig Cipriano met zijn helpers te zien opdagen. Bij het einde van den tweeden dag was het kamp nog steeds verdeeld in twee partijen: aan de eene zijde Ralph en Liliás, die de kano's zonder meer wilden nemen, aan de andere zijde de overigen, die een eerlijke handel-wijze voorstonden.

Paul gromde: „Ik wou, dat ik die taal maar machtig was, dan zou de zaak spoedig zijn opge-lost."

„Dat zou niet veel helpen," spotte Ralph. „Jij zouden toch niet op je voorstellen willen ingaan, en, als je lastig werd, wellicht je leven nog bedreigen."

„Toch geloof ik, dat er een taal is, die zij wel zullen begrijpen," zei Jennifer. „Ik zal morgen met geld in mijn hand naar hen toegaan en hun op die wijze toonen, wat ik wil betalen."

Ralph sloeg zijn oogen neer.

„Natuurlijk, indien je van plan bent ons allen te laten ombrengen, moet je op die manier hande-len... Je moet hun laten zien, hoe rijk je bent, dan kun je er tevens van overtuigd zijn, dat ze niet meer zijn te houden. Je begrijpt de toestanden hier niet, Jennifer."

„Ik heb wel zooveel geleerd, dat eerlijk handelen steeds nog de beste manier is."

„Je bent nog niet goedgeloovig genoeg om al die mooie verhalen van kapitein Sondes aan te nemen," merkte Liliás spottend op tegen Ralph.

„Die schurk liegt alles wat hij beweert," ant-woordde deze.

„Het is genoeg," zei Jennifer kalm. „Ik begin thans een weinig meer van leugenaars af te weten dan tot dusverre."

Liliás voer woedend uit: „Je verdient niet de minste toegevendheid. Jij verdient niet, dat een man zijn leven voor jou in de waagschaal stelt en zijn vrijheid op het spel zet voor je eigenwijze ideeën. Het beste is, dat je zelf de gevolgen maar ondervindt."

Allen dachten, dat het niet anders was dan een uitbarsting van woede.

Zij schonken er geen bijzondere aandacht aan — tot den volgende morgen, toen de volle betee-

Septemberzon.

kenis van die woorden tot hen doordrong.

Juist bij het aanbreken van den dageraad ontwaakten allen door een luid geschreeuw aan den waterkant. Paul en Bevis gingen zien en bemerkten, dat al de Indianen bij de landingsplaats verzameld stonden. De aanblik deed hen verschrikken, want de mannen schenen aan een hevige woede ten prooi te zijn. Er moest iets niet in orde wezen. Zij gingen terug en riepen de meisjes. Doch alleen Jennifer verscheen.

„Lilias,” zei Jennifer opgewonden, „is er niet, en haar kleeren zijn ook verdwenen.”

Paul verzamelde ondertusschen al de munitie, die zij bezaten.

„De toestand staat mij niet aan,” zei hij. „Zij schijnen daar bij het water moordzuchtige plannen te hebben. Er is iets niet in orde met hun kano's. Ik zag ze er één op het droge trekken; het was net of die lek gestooten was. . . . Daaruit meen ik te kunnen afleiden, dat al hun booten tot zinken zijn gebracht. Het lijkt mij het beste, de meisjes in het tempelgebouw aan het einde van het dorp in veiligheid te brengen. Het is nog al een solied gebouw — neem al het water en voedsel mee als je kunt.”

„Maar ik ben slechts alleen,” herhaalde Jennifer. „Lilias is weg — met haar kleeren.”

„Groote hemel!” riep Paul uit; hij keek zoo ontzet, dat er iets verschrikkelijks moest zijn gebeurd.

„Wat is er?” vroeg zij verschrikt.

„Felton is ook vertrokken — met zijn kleeren — en al het geld,” antwoordde hij.

Bevis lachte bitter. „De schurk! Ik vermoedde wel, dat hij tot zoo iets in staat was. Hij zag den vragenden blik in Jennifer's oogen. „Hij heeft ons achtergelaten en is vertrokken met Lilias en al het geld. Hij heeft kano's genomen, misschien enkele Indianen gedwongen met hem mede te gaan — en de overgebleven booten heeft hij tot zinken gebracht. Dat is zijn handelwijze geweest. En ons laat hij achter zonder geld — overgeleverd aan de woede van deze Indianen. En te denken — te denken dat wij hem nog uit de gevangenis hebben bevrijd! Dat is de stomste daad, die wij ooit hadden kunnen doen.”

„Ik twijfel er aan of er een grootere schurk rondloopt,” riep Paul woedend uit. „O, Jennifer, het is beter, dat jij nu alles weet. Hij trachtte Martin Sondes te doden, toen deze hem uit de gevangenis bevrijdde. Je zult thans toch wel inzien, wat een lafhartig en. . . .”

„Ja, dat zie ik nu in,” zei Jennifer geheel verslagen. „Ik kwam de laatste dagen langzaam tot die overtuiging. Maar wij moeten nu handelen. Ten slotte moeten wij toch ons uiterste best doen, dat jullie beiden gered worden van de gevolgen, die mijn dwaasheid heeft veroorzaakt.”

Het geluk was nog met hen. De Indianen waren zoo verbolgen over hun beschadigde booten, dat zij geen aandacht schonken aan het kleine gezelschap.

Misschien meenden zij wel, dat alle blanken waren vertrokken. Daardoor was het mogelijk, dat een flinke hoeveelheid voedsel, water en munitie in het door Paul bedoelde gebouw kon worden gebracht, voordat zij werden opgemerkt.

Doch dat duurde niet lang. Een vrouw begon luidkeels te roepen, juist toen Paul twee groote watertonnen naar het gebouw sleepte. Hij hechtte er te veel waarde aan, ook deze twee tonnen nog binnen te krijgen, en bereikte juist de deur, toen een pijl op slechts korten afstand van zijn schouder in het houtwerk drong.

Bevis trok hem naar binnen en zij barricadeerden de deur, zoodat zij van deze zijde althans veilig waren. De Indianen hieven een afgrijselijk gegil aan en renden rondom den tempel. Oude geweren en moderne revolvers werden afgeschoten en zij hoorden, hoe de kogels zich in het hout boorden.

De Indianen begonnen de deur te rammeien en helaas bleek, dat deze niet zóó zwaar was, dat zij hiertegen bestand kon zijn. Onder de groote kracht die van buiten werd uitgeoefend, ging de deur langzaam open en werd de barricade, bestaande uit eenige zware houtblokken en enkele oude stoelen, teruggeschoven. Bruine armen en beenen, verwoede donkere gezichten verschenen in den kier. Een mes vloog door de lucht en passeerde Paul rakelings. Nog eenige oogenblikken en de deur ging geheel open

en weldra was de kleine ruimte vervuld van een oorverdoovend lawaai. Bevis en Paul, die getracht hadden de deur dicht te houden, hadden geen gelegenheid gehad hun revolver te trekken. Jennifer had zich echter achter in het gebouwtje opgesteld en vuurde achter elkaar haar automatische revolver af. De scherpe knallen en het gierend geluid van de kogels door de kleine ruimte overstemden alle rumoer en veroorzaakten een ware paniek onder de binnengedrongen Indianen. Zij gilden en schreeuwden en namen overhaast de vlucht door de openstaande deur. Toen de laatste was verdwenen, haastten de beide mannen zich haar weer te sluiten en een veel zwaardere barricade er voor te plaatsen.

„Mooi gedaan, Jennifer,” riep Bevis, toen zij hijgend van inspanning klaar waren met dit zware werk. „Dat schieten van jou geschiedde op het juiste moment. Heb je nog iemand geraakt?”

„Niemand,” glimlachte zij zwakjes. „Ik heb hoog gericht. Na alles wat wij hun hebben berokkend, zou ik hen niet kunnen doden.”

„Neen, wij zouden hen eigenlijk niet moeten verwonden,” zei Bevis instemmend, „doch ik vrees, dat wij daarin niet zullen kunnen volharden.”

De Indianen kwamen weer terug. Hun schrille kreten weerklonken bij het gebouw. Zij schoten door de vensters, wierpen speren naar binnen, en de verdedigers moesten zorgen, dat zij niet door een in het wilde weggeworpen voorwerp werden getroffen. Soms leek het of de Indianen door de

vensters naar binnen wilden klimmen, doch eenige revolverschoten deden hen al spoedig afdeinzen. Dit alles duurde eenige uren, doch toen zagen de aanvallers waarschijnlijk in, dat zij op deze wijze niets konden bereiken. Er viel een stilte en Paul maakte de veronderstelling, dat zij naar hun hutten waren teruggekeerd.

„Ik denk,” zei hij, „dat er thans in de hut van het opperhoofd krijgsraad wordt gehouden om een plan te beramen, waardoor wij tot overgave zullen worden gedwongen.”

In het tempelgebouwtje was een smalle wenteltrap, die naar een soort toren voerde, vanwaar men een uitzicht had over de omgeving. Zij kwamen overeen, dat zij voor een der openingen beurtelings de wacht zouden betrekken om te kunnen vaststellen, wat de Indianen in hun schild voerden. De schade, die door Ralph Felton was aangericht, was duidelijk zichtbaar. Hij had zijn daad op de meest volkomen wijze bedreven en alle booten lagen zoo goed als onder water.

Juist voor het middaguur zagen zij eenige beweging onder de Indianen; zij bemerkten, hoe een kleine troep het woud introk. Overigens werden zij nu volkomen met rust gelaten. In de grootste hitte van den middag zagen zij plotseling vanachter een groote hut een klein aantal mannen naderbij treden. Zij waren ongewapend en hielden hun handen boven het hoofd, ten teken dat zij met vreedelievende bedoelingen kwamen. Bevis kwam naast Paul staan, die toevallig boven de wacht hield.

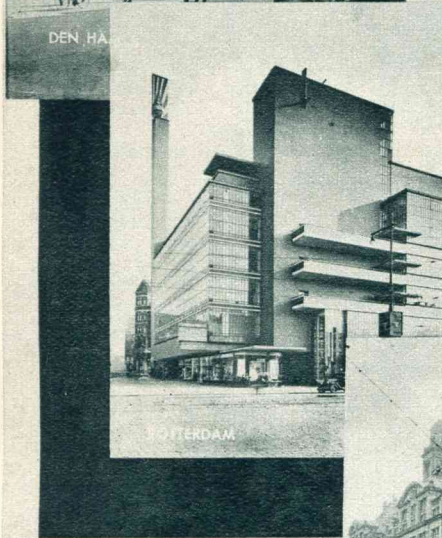
N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.
Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING :
Kinderwagens vanaf f 22,50
Vouww. m. kap „ - 15.-

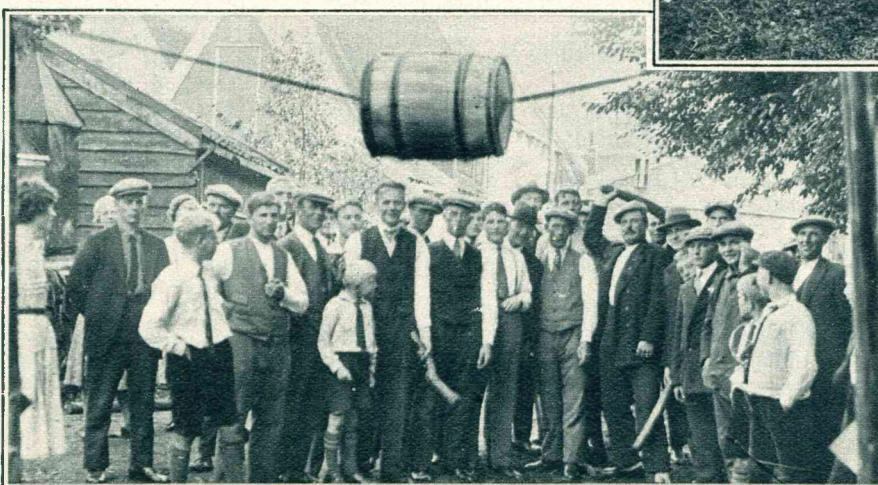
Adverteeren
doet verkoopen!

Weg krampen
EN DIJNEN!
VEROORZAAKT DOOR SLECHTEN
STOELGANG. DANK ZIJ
PEE-GEE
NEDERL. FABRIKAAT
frisch smakende olie-
emulsie, geen oliesmaak.
1/2 FLESC 1.50 1/2 FLESC 1.- 1/4 FLESC 60ct.
VERKRIJGB. BIJ APOTH. EN DROGISTEN

KERMIS IN DE RIJP

Twee, die wel niet meer mee kunnen doen, maar toch nog eens naar het vroolijke gedoe kwamen kijken.

Onthouden!

kosten thans de echte
ASPIRIN-tabletten
in het buisje met
20 tabletten

is de prijs van de nieuwe
zakjes-verpakking met
2 tabletten welke hy-
giënischer en praktischer
is dan losse tabletten.

**Daarom: alleen nog echte ASPIRIN
in de origineele verpakkingen!**

Wanneer U Aspirin-tabletten koopt, moogt U alleen deze verpakkingen verlangen, want dan hebt U de zekerheid, werkelijk de echte Aspirin-tabletten te ontvangen. Denkt niet, dat elke witte tablet Aspirin is. Het origineele Aspirin heeft op elke tablet het ingestempelde BAYER-kruis als teeken van echtheid, zuiverheid en kwaliteit en is uitsluitend in oranjeband-buisjes of oranje-zakjes verkrijgbaar. Losse Aspirin-tabletten worden niet meer door Bayer geleverd.

De belangrijkheid van het zout—

Om Spijzen Smakelijk te Bereiden

De meeste gerechten moeten met zout klaar gemaakt worden. Voeg de juiste hoeveelheid bij Uw eten door middel van zoo'n handige Cerebos bus met strooier. Zij bevat het zuiverste zout van de wereld, het blijft droog en is niet te overtreffen.

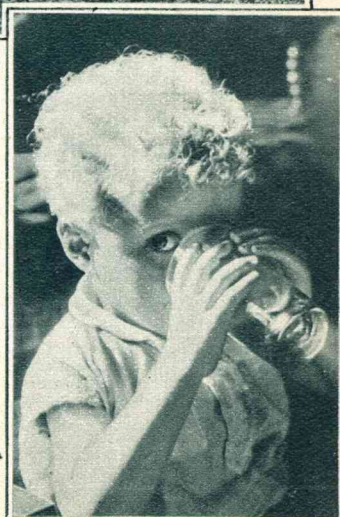
Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

Een grappige wedstrijd: hoepelen op sloffen, en met den hoogen zijden — uitsluitend voor dames.

Een oud volksgebruik: het katslaan. Vroeger zat er een levende kat in de ton, waarheen net zoo lang met knuppels gegooid werd tot deze uit elkander viel. Het dier is tegenwoordig vervangen door een stukje papier, waarop „kat” geschreven staat.

Een feestdrank ter eere van de kermis.

„Ik begrijp niet wat zij willen,” zei Paul. „Zij zijn ongewapend en ik zou daaruit willen afleiden, dat zij ongevaarlijk zijn. Misschien komen ze met vriendschappelijke bedoelingen.... Begrijp jij, wat ze willen?”

„Geen zier,” zei Bevis. „Wat beteekenen die groote holle bamboestokken, die ze met zich dragen?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Paul. „Ze schijnen mij ongevaarlijk toe. Misschien zijn het geschenken, die zij ons.... Hé daar!” Hij hief zijn wapen op en vuurde. Doch te laat. De Indianen, die intusschen al dicht en dicht bij waren gekomen, hadden plotseling de holle stokken, die zij met zich voerden, door de verbrijzelde vensters naar binnen geworpen. Daarna renden ze zoo snel als zij konden naar het dorp terug. Paul had opzettelijk niemand geraakt.

Van beneden weerklonk een kreet van Jennifer. En zij wachtten met angstig kloppende harten op een ontploffing. Doch er gebeurde niets. Waarom duurde het zoo lang, dat deze bommen (zooals zij dachten) ontploften? Paul rende naar beneden met de bedoeling iets te doen. Wat, wist hij niet. Hij hoorde Jennifer lachen. Hij ontmoette haar aan den voet van de trap.

„Het is gek,” riep zij uit, „net mieren.”

„Mieren?” herhaalde hij, zich afvragend of hij het wel goed had gehoord.

„Kijk maar,” zei zij, op den vloer wijzend. „Al de holle houten buizen, die zij naar binnen hebben geworpen, bevatten duizenden mieren. Het is werkelijk dwaas. Verwachten zij, dat ze ons op die manier naar buiten kunnen drijven?”

Paul keek. Het was waar. Er zwermde duizenden mieren over den vloer, van het soort der groote „tucandeira,” waarvan de beet zoo gevaarlijk is en heel dikwijls koorts veroorzaakt. Paul had bijna willen lachen — doch hij kon de veronderstelling niet van zich afzetten, dat de Indianen deze insecten niet voor niets naar binnen hadden geworpen. Hij liep de trap weer op naar Bevis, doch voordat hij halfweg was, hoorde hij dezen roepen en schieten. De Indianen ondernamen van alle zijden 'n aanval. Zij schreeuwden en schoten zonder dat het echter eenig resultaat opleverde. Onder deze omstandigheden vergat Paul de mieren geheel en al. Na een uur van doelloos schieten en schreeuwen trokken de Indianen af en lieten zij de ingesloten weer rustig aan hun lot over.

„Ik begrijp maar niet,” zei Bevis tot Paul, nadat de aanvallers waren afgetrokken, „wat ze daar toch mee voor hebben. Het heeft heelemaal geen doel en lijkt meer op een kinderspelletje. Ik geloof, dat wij er beter aan doen, daar niet meer op te reageeren, anders verschieten wij al onze munitie en die hebben wij wellicht later veel te hard nodig. Maar dat is waar ook, wat hebben zij straks toch naar binnen geworpen?”

„Niets bijzonders,” antwoordde Paul. „Eenige duizenden mieren. Ik begrijp niet....”

„Mieren?” riep Bevis verwonderd uit.

Op dat moment riep Jennifer hen. „Paul.... Bevis.... Onze mondvoorraad. De mieren eten alles op.”

En het was waar. Paul en Bevis renden naar beneden en zonden Jennifer naar boven om de wacht te houden. Zij zagen, dat de mieren zich op één plek hadden verzameld. Zij zwermde over den voorraad voedsel. In dit eene uur was al een onherstelbare schade aangericht. Veel was door de mieren reeds weggesleept, en wat er

over was, kon niet meer voor de consumptie worden gebruikt.

Het was een listig doch afschuwelijk plan, dat de Indianen ten uitvoer hadden gebracht. Nu hun voedsel volkomen verdwenen was, zouden zij binnen enkele dagen aan de genade van de inboorlingen zijn overgeleverd. De Indianen hadden niets anders te doen dan te wachten, totdat zij zouden zijn uitgehongerd.

Paul wilde de mieren vertrappen, doch Bevis hield hem terug.

„Doe dat niet,” waarschuwde hij, „je loopt groote kans eenige malen gebeten te worden. En van deze dieren zegt de inboorling: vier beten van die beesten brengen den dood. In elk geval kun je er koorts van krijgen en het voedsel is toch niet meer te redden. Wij moeten onze krachten sparen voor onszelf en niet in de laatste plaats voor Jennifer. Het is bovendien duidelijk, waarom zij dien nutteloozen aanval hebben ondernomen. Zij wilden ons van de bestrijding van die beesten afhouden, opdat die ongestoord aan hun maal zouden kunnen gaan.”

Er klonk een kreet van Jennifer en het bleek, dat de Indianen voor de zooveelste maal een aanval gingen ondernemen. Waarschijnlijk waren zij bevreesd, dat het den blanken zou gelukken nog een gedeelte van den mondvoorraad in veiligheid te brengen. Hoewel ook deze aanval geen ernstige gevolgen kon opleveren, moest toch ieder zijn post betrekken om te voorkomen, dat de Indianen tot nog ernstiger daden zouden overgaan. En zij moesten strijden tegen de wilden, terwijl onder-tusschen de mieren de laatste resten van het voedsel wegsleepten.

XXII. WAARTOE FELTON IN STAAT IS.

Tegen vijf uur in den namiddag trokken de Indianen weer af. De belegerden vermoedden al reeds, dat hun aanvallers thans zeker waren van het lot, dat hun slachtoffers te wachten stond. De mieren hadden dan ook hun werk op afdoende wijze verricht en het kleine garnizoen besefte, dat het eigenlijk gezegd was overwonnen.

(Wordt voortgezet)

Septemberregens.

Vroolijk aanblik van de jongens van „Ons Huis” met hun scheepjes bij hun wedstrijden, die op het „Nieuwe Diep” Zondag j.l. werden gehouden.

SPORT

VAN ZONDAG

Bijzonder succesvol is de competitie voor de hoofdstedelijke eerste klassers niet aangevallen. Men kan tenslotte b.v. met het gelijke spel van Ajax tegen D.F.C. vrede nemen, doch de rechtgeaarde Ajax-man had toch in zijn hart wel op een kleine overwinning voor de roodwitten gerekend.

De vraag is echter, of er voor een dergelijk optimisme voldoende reden bestond. Het wil nog niet erg met de Ajax-ploeg, een feit dat reeds in eenige oefenwedstrijden duidelijk aan het licht was getreden. Slecht is het niet bepaald, doch de Ajacieden spelen minder dan tijdens het vorige seizoen, waaraan het ontbreken van Van Kol en Volkers natuurlijk wel niet vreemd zal zijn. Niettemin beschikt de Meerclub nog wel over een behoorlijk team, maar men weet nog niet precies wat er uit zal komen. Momenteel is 't geen vleesch en geen visch.

D.F.C. heeft 'n vlotte ploeg. Dit was gedurende 't vorige seizoen reeds 't geval en ook thans weer achten wij het Dordtsche team tot goede din-

Blauw Wit verliest van A.D.O. met 4-2. De Amsterdammers doen een aanval op het Haagsche doel.

De start van de 100 M. hardloopen junioren van de atletiekwedstrijden op de Sintelbaan te Amsterdam.

gen in staat. Ajax heeft heel wat moeite gehad om zich tegen deze tegenstanders staande te houden en wanneer D.F.C. met een kleine overwinning huiswaarts ware getrokken, niemand die er veel op aan te merken gehad zou hebben. Intusschen is de eerste slag geleverd. Ajax mag niet ontevreden zijn. Wij zeiden het hierboven reeds, de roodwitten hebben een behoorlijke ploeg, doch willen wij wederom kampioen worden, dan mag er wel bijzonder

door de spelers worden aangepakt. Dat dit zonder Van Kol en Volkers overigens mogelijk zal zijn, gelooven wij, eerlijk gezegd, niet.

Blauw Wit is met de kous op den kop uit Den Haag teruggekomen. Naar verluid, moet het spel in deze ontmoeting nog maar heel matigjes zijn geweest. Blauw Wit zag kans, om een 2-0 voorsprong cadeau te doen. De vier doelpunten tegen pleiten niet voor de kracht van de Zebra-verdediging. Gezien het feit, dat A.D.O. gedurende het vorige seizoen heel wat moeite had om het hoofd boven water te houden, valt het resul-

Bestuur, spelers en leden van de A.V.V. „Olympus” poseeren voor onzen fotograaf bij de heropening van hun sportterrein.

Spelmoment uit den hockeywedstrijd 't Gooi 2-M.H.C., gehouden tijdens den hockeydag in het Stadion.

Meij. J. Huybers (Het IJ), die op de jubileumwedstrijden van haar vereeniging het Ned. Record 100 M. schoolslag Dames met $\frac{1}{2}$ sec. wist te verbeteren.

Doelworsteling voor het Enkhuizer doel in den voetbalwedstrijd Xerxes-West Frisia.

Hieronder links: Ajax en D.F.C. deelen de puntjes. De Dordtsche keeper maakt een Ajax-aanval onschadelijk. Rechts: Zeeburgia slaat V.V.A. met 2-0. Gevaarlijk moment voor het V.V.A.-doel gedurende dezen wedstrijd.

taat ons van Blauw Wit tegen. De Zebra's zullen hopelijk Zondag uit een ander vaatje tappen.

Over 't algemeen was het voor de tweede klassers geen slechte dag. Wel werd in 2a D.E.C. in Wormerveer door W.F.C. met 5-3 geklopt, doch hiertegenover staat in dezelfde afdeeling een fraaie 3-1 overwinning van T.O.G. in Zaandam op Z.V.V. behaald.

De „derby” tusschen V.V.A. en Zeeburgia eindigde in een 2-0-overwinning voor de Zeeburgianen. Wij hebben V.V.A. reeds eerder in actie gezien en vreezen dat de roodzwarten het niet gemakkelijk zullen hebben.

In de andere afdeeling dient allereerst de 2-1-overwinning van D.W.S. op Velox in Utrecht vermeld. Dit is een bewijs dat de D.W.S.-ers het weer op een kampioenschap gaan aansturen. Deze be-

werking moge ietwat voorbarig schijnen, men dient niet te vergeten, dat Velox één van de sterkste ploegen uit deze afdeeling heeft en vooral op eigen grond zijn deze Utrechtenaren altijd heel moeilijk te kloppen geweest.

A.F.C. komt ook al voor een eervolle vermelding in aanmerking. De roodbaadjes klopten Bloemendaal met 5-4 en leverden daarmee het bewijs, dat zij veel beter kunnen dan in 't Arol-tornooi en tijdens de friendly-games.

De Spartanen hielden Hercules in bedwang. Het resultaat van den wedstrijd in den Polder was 1-1, hetgeen ons van de Spartanen bijzonder meevalt. Het degradatiespoek behoeft ook niet elk jaar boven het rood-witte kamp te zweven.

IS HET U DE MOEITE VAN HET BREIEN WAARD?

Dan is het ook de moeite waard om er „Everlasting” voor te gebruiken! Het is immers zonde van Uw geld, maar vooral van Uw tijd en Uw werk om iets te maken, dat al - wanneer 't nog maar korten tijd gebruikt of slechts eenmaal gewasschen is - verkleurd of gekrompen blijkt. Dat risico loopt U nimmer met „Everlasting”. „Everlasting” is gegarandeerd krimpvrij, lichtecht, kleurecht, waschecht - in al zijn 41 kleuren, ook in de méérkleurige tinten (ombré-kleuren) en in de soort met kunst-zijden draad.

Prijs per knot
van 100 gram
34 cent

EVERLASTING

• 't kan er tegen

OOK
VERKRIJGBAAR
IN ONGEBLEEKT

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis een kostbaar Handwerkboek. - Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

LIKDOORNS?
Onmiddellijke verlichting na het gebruik.
Stilt de pijn en verwijdert den likdoorn met
„GETS-IT”

Dr. H. NANNING'S KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
BETLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den
1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties.
Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

Rheumatiek belette haar te werken

Opmerkelijke genezing van
een 60-jarige onderwijzeres.

Rheumatiek kan de dagelijksche werkzaamheden tot een foltering maken! Zoowel 't werk voor het levensonderhoud als de huiselijke plichten gaan achteruit, als het urinezuur U begint te kwellen. Ook een muzikleerares moest dit ondervinden:

„De laatste tien jaar nam ik dagelijks Kruschen Salts; ik leed aan rheumatiek, wat mijn onderwijs bemoeilijkt. Waarschijnlijk was hardlijvigheid de oorzaak. Wanneer ik van mijn stoel opstond, kraakten mijn knieën en soms had ik zelfs moeite om op te staan. Het trappenloopen was een kwelling voor me. Ofschoon ik op een kouden kleigrond woonde, was ik spoedig verlost van de zware rheumatische pijnen, hoewel ik reeds 60 jaar ben.

L. J. C.”

De rheumatiek is een gevolg van het gevaarlijke lichaamsgift, bekend als urinezuur. Als U de scherp-kantige kristallen van urinezuur onder de mikroscoop zien kon,

zoudt U de scherpe pijnen ervan begrijpen!

En als U dan kon zien, hoe Kruschen Salts de scherpe hoeken van deze kristallen afrondt en ze tenslotte geheel oplost, zult U toegeven, dat deze wetenschappelijke behandeling Uw rheumatiek moet genezen! Kruschen Salts verhoogt de werking der organen, zoodat ieder spoor van schadelijke zuren uit Uw organisme verdreven wordt. Kruschen Salts houdt U van binnen zuiver en schoon! En U ondergaat naar lichaam en geest deze zuiverende kracht

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

KINDERKLEEDING
ZEER RUIME SORTEERING
ZEER VOORDEELIGE PRIJZEN

PEEK & CLOPPENBURG

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

Het jeuken bedaarft spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

De heer C. Volmer, chef van het Weesperpoortstation te Amsterdam, werd bij zijn heengaan als zoodanig door zijn dagelijksche medewerkers gehuldigd.

De eerste steenlegging van het nieuwe zeehuis van de Ver. v. Chr. Gezondheids- en Vacantie-kolonies te Egmond aan Zee, geschiedde door den zoon van den voorzitter, den heer H. Hogerzeil.

De huldiging van Jac. Hangias, die op zijn 70sten verjaardag 52½ jaar op de markt van het Waterlooplein te Amsterdam stond.

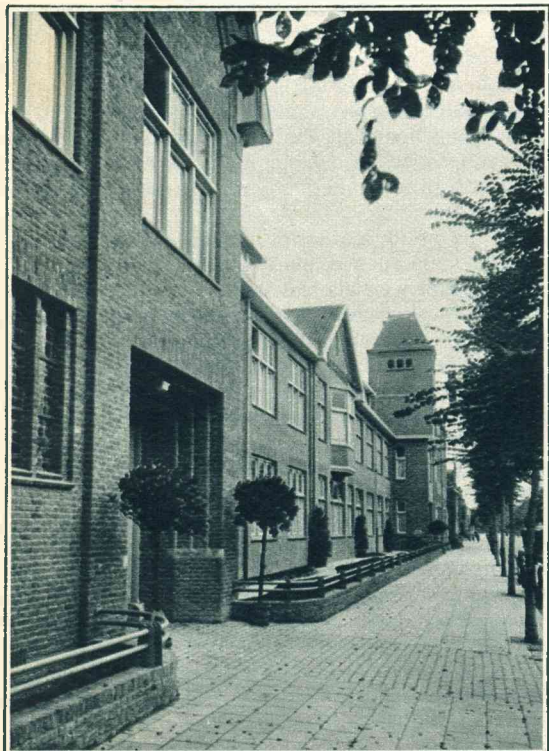
Een spannend moment uit de groote handicap-draverij, welke te Schagerbrug door de rijvereeninging „Voorwaarts” was georganiseerd.

In het Krelagehuis te Haarlem werd 'n groote Dahlia-tentoonstelling gehouden. De „Thomas Leavitt” won den wisselbeker voor de beste binnenlandsche aanwinst.

Honderd jaar geworden zonder het te weten. Aan Mej. M. Wallaart-Springer te Alkmaar, die meende eerst 98 jaren te zijn, is door den Burgerlijken Stand officieel medegedeeld, dat zij reeds 101 jaren telt.

VAN HIER EN DAAR

Te Hoorn had de officieele opening plaats van 't St. Jans Gasthuis aan den koepoortsweg. Exterior van 't nieuwe gebouw.

Noord-Hollandsche tuinders demonstreerden met hun onverkochte groenten door de straten van de hoofdstad.

De heer P. S. Dik, brievenbesteller te Alkmaar, viert 1 October a.s. zijn veertigjarig jubileum; als zoodanig.

Als de herfst nadert in de merkwaardige Zuid-Fransche landstreek Les Landes.

DE BETOOVERDE ROTS

DOOR AXEL ERICSON

N een, er is geen dokter in Echo-city," zei Hugh Spence tegen den ouden Indiaan, die tegenover hem aan de ruwhouten tafel zat.

De Nasquapée deed een trek aan zijn pijp, schudde afkeurend het hoofd en keek Hugh vast in de oogen.

"Mister Murray zegt, er is wel dokter aan de Echo-Baai, woont in City," verzekerde hij rustig. "Wel verd... en als ik er nu geen zin in heb?" viel Hugh geprikkeld uit. "Dokter of geen dokter, hier ben ik hetzelfde als alle anderen: gouddelver, begrijp je? Als ik hier van patiënten moest leven, was ik allang verhongerd, beste vriend, en daarom heb ik het baantje eraan gegeven. Ga gerust terug naar dien baas van je en zeg hem, dat er geen dokter is in Echo-City; ik kan mijn tijd beter gebruiken."

Resoluut stond hij op, doch de Nasquapée bleef rustig zitten. Zwaar dampend stak hij een hand in zijn pels en haalde een hertsleder zakje te voorschijn. Hij schudde den inhoud op de tafel uit en tot zijn verbazing zag Hugh een menigte goudkorrels links en rechts uit elkander stuiven.

"Nog meer als dokter meegaat," sprak de Indiaan laconiek.

Hugh Spence trad, meer nieuwsgierig dan begeerig, naderbij en woog eenige korrels in de palm van zijn hand. Zij waren geel als boter, bewijs dat het goud van hoog gehalte was en de zwaarste waren zoo groot als hazelnoten. Hugh aarzelde, op de tafel lag een bedrag van zes- of zevenhonderd dollar aan kwarts, een honorarium, dat hij zich zelfs in zijn stoutste droomen niet had durven voorstellen.

"Nog meer als dokter meegaat," herhaalde de Indiaan met eenigen nadruk.

"Waar is het?" vroeg Hugh peinzend.

"Bij de betooverde rots, Labine Point," antwoordde de Nasquapée.

"Labine Point aan het Groote Berenmeer, vier dagreizen hier vandaan," mompelde Hugh en den Indiaan aanziende, vroeg hij: "Wat mankeert die baas van je, vriend?"

"Beenen, driemaal gebroken."

"Hoelang is dat geleden?" informeerde Hugh met toenemende interesse.

"Zes weken, mister," antwoordde de Indiaan.

"Zes weken?" viel Hugh verbaasd uit. "En je komt eerst nu om hulp?"

De Nasquapée knikte bevestigend en ziende, dat Hugh een uitlegging verwachtte, hernam hij: "Medicijnmeester van den stam heeft het groote opperhoofd naar betooverde rots gebracht, waar goede geesten wonen, die alle zieken genezen."

"Hm, het heeft veel van oneerlijke concurrentie,"

bromde Hugh en luider vroeg hij: "En hebben de geesten het opperhoofd in den steek gelaten, vriend?"

"Quonab ziek, erg ziek, Quonab bang, dat hij sterven moet," antwoordde de Indiaan somber.

Hugh Spence dacht even na, het vooruitzicht, binnen weinige dagen tijds een duizend dollar te kunnen verdienen, lokte hem sterk aan, temeer wijl hij geen bijzondere moeilijkheden voorzag. De Nasquapée's, die voor mystici en heksenmeesters doorgingen, stonden weliswaar in een kwaden reuk bij de blanken aan de Mackenzie, doch voor eenig gevaar behoefde hij niet te vreezen nu men zijn hulp noodig had.

De Indiaan speelde achteloos met de goudkorrels, die als een glinsterende stroom door zijn bruine handen liepen en Hugh aanziende, herhaalde hij nogmaals: "Nog meer als dokter meegaat."

"Hoe ben je hier gekomen?" vroeg Hugh plotseling.

"Kano, pagaaïen, twee dagen, twee nachten," antwoordde de Indiaan, zijn vingers opstekend.

Hugh knikte en plotseling kwam hij tot een besluit.

"Goed, ik ga mee en als je wilt onmiddellijk," viel hij uit, naar zijn pels grijpend.

De Indiaan liet een voldaan gebrom hooren en met vlugge hand de goudkorrels verzamelend, reikte hij Hugh het zakje toe.

"Voor dokter," sprak hij kortaf.

Na een korte aarzeling nam Hugh het voorschot aan en na het goed te hebben weggeborgen, greep hij naar een tasch met instrumenten en geneesmiddelen. Zij hadden in geen maanden dienst gedaan en toen hij de tasch opende en er een onderzoekenden blik in wierp, voelde hij zich plotseling weer de oude Hugh Spence, die negen maanden geleden het Smithsonian Instituut had verlaten in het bezit van een doctorsbul cum laude en een menigte illusies, die stuk voor stuk in rook waren opgegaan.

Alle onaangename herinneringen van zich afwerpend, deed hij de tasch op slot en volgde den Indiaan naar buiten. Na de hut te hebben afgesloten, wierp hij nog een laatsten blik op de schamele, verspreid liggende hutten van Echo-City, de "stad" die niet meer dan een verloren nederzetting was van een paar honderd gouddelvers, die hardnekkig gezond bleven en die hun magere vondsten onder elkander verdubbelden en verdronken. Met 'n gevoel, alsof er een last van hem werd afgenomen, keerde hij de stad den rug toe en ging zwiingend naast den Indiaan voort naar de Mackenzie, waar

hij op een uitnoodigend gebaar van zijn geleider in een gereedliggende kano stapte. Een oogenblik later bevond het ranke bootje zich midden in de rivier, waar het onmiddellijk gegrepen werd door de stroomversnellingen en, met moeite in bedwang gehouden door de korte pagaai, als een rennend paard de Mackenzie afvloog naar haar oorsprong: het groote Berenmeer...

Overgeleverd aan gedwongen werkloosheid, had Hugh Spence gedurende den tocht volop gelegenheid over zijn verloren illusies na te denken. Toen hij was afgestudeerd, geloofde hij, dat de weg naar aanzien en geluk reeds gebaad voor hem lag en dat hij nog slechts een enkele schrede behoefde te zetten, om te zijn waar hij verlangde te komen. Die schrede was echter nooit gezet, de oude Mac Shettot had bij de eerste poging onmiddellijk den grond onder zijn voeten weggenomen.

"Hoor eens, beste jongen, ik geloof je," had hij gezegd. "Jij houdt van mijn dochter en zij houdt van jou. Jullie hebt twee jaar op elkander gewacht, goed, ik heb eerbied voor jullie standvastigheid en trouw. Maar die deugden geven me toch nog geen aanleiding, jullie mijn zegen te geven. Zie eerst je fortuin te maken, Hugh Spence, en kom dan nog eens met me praten."

Hugh had den schatrijken bonthandelaar verslagen aangestaard.

"Ik had gehoopt als Cinthe en ik getrouwd waren... uw invloed en uw naam... ik zou spoedig een goede practijk hebben, mr. Shettot," had hij gestameld.

"En ik houd niet van drijven op andermans krachten, mr. Spence," had de millionaire hem koel tegengeworpen en als slot van het onderhoud had hij eraan toegevoegd: "Zorg in een positie te komen, dat je mijn dochter kunt onderhouden en haast je daar een beetje mee. Ik ben niet zoo zeker, dat ik over een of twee jaar hetzelfde nog zou zeggen. Tot ziens, Hugh Spence en veel geluk..."

Hugh was heengegaan, weliswaar niet wanhopig, maar toch ontmoedigd. Na een laatste gesprek met Cinthe had hij de hoop voelen terugkeeren en had hij zich als arts in Vancouver gevestigd. Drie maanden had hij het uitgehouden en toen hij eindelijk overtuigd was, dat de patiënten zijn spreekkamer angstvallig meden, had hij alles opgegeven en was hij naar Echo-City gegaan, dat hem door een ouden gouddelver was afgeschilderd als een dorado voor iedereen, die om een fortuin verlegen zat. De desillusie bleek volkomen te zijn. Echo-City was een zwijnepan, dat hoogstens een gelegenheid bood om te verhongeren op den duur.

Aan al deze teleurstellende gedachten overgeleverd, zat Hugh twee dagen achtereens als een hoop

verlorenheid incingedoken voor op den boeg van de kano, totdat het einde van den tocht hem tot de werkelijkheid deed terugkeeren. In den vroegen morgen van den derden dag pagaide de Indiaan de kano een kleinen inham binnen en na haar op den oever te hebben getrokken, kondigde hij laconiek aan: „Labine Point.”

Hugh knikte en sloeg met zijn geleider een tochtig pad in, dat zich om en over de rotsen slingerde. Langer dan een uur liepen zij temidden van een magere vegetatie voort, totdat de Nasquapée vanaf een rotsplateau naar beneden wees.

„De betooverde rots,” sprak hij met een eerbiedigen klank in zijn stem.

Hugh ontwaarde een grillig gevormde rotsgroep, waaromheen een aantal Indianenhutten gegroepeerd stonden. Het geheel zag er angstwekkend vervallen uit en met een gevoel van tegenzin daalde Hugh, achter den Indiaan aan, de steile helling af. Hun nadering deed een aantal krachtige mannen samenstromen, wier opgewonden gebaren en lachende gezichten duidelijk verrieden, hoe verheugd zij waren met de komst van den vreemdeling.

Zij begroetten Hugh in gebroken Engelsch en door allen vergezeld, geleidde men hem naar een der grootste hutten, waar hij zonder meer naar binnen geduwd werd.

Bij zijn binnenkomst trad hem een zwaargebouwde Indiaan tegemoet, wiens gelaat en bloote armen grillig beschilderd waren en die een dikken totempaal voor Hugh plaatste. Hij nam Hugh's hand in de zijne, streek hiermee even langs den totem en zette den paal bij een matras van balsemblaren, waarop een oude man lag uitgestrekt.

„Quonab, het groote opperhoofd, is ernstig ziek, vreemdeling, een kwade geest is in hem gevaren,” begon de Indiaan.

Hugh knikte begrijpend en de ander ging voort: „De Nasquapée's en de medicijnman, die Quonab liefhebben en eeren als hun vader, hebben vele dagen en nachten gebeden en geofferd bij de betooverde rots waar de goede geesten wonen, maar het kwade is machtiger dan zij. Kan de vreemdeling, die met het kwade vertrouwd is, Quonab's duisteren geest uitdrijven?”

De Indiaan, medicijnman en toovenaar van den stam, begreep Hugh, keek hem vol verwachting aan.

„Ik zal zien, eerst moet ik den zieke onderzoeken,” gaf Hugh ten antwoord.

„De vreemdeling kan doen, zooals hij verkiest,” stemde de ander toe, terwijl hij een schrede terugtrad.

Hugh liep op de matras toe, zette zijn tasch neer en bukte zich over den zieke heen. De oude man had een hoogroode kleur, zijn oogen schitterden met een onnatuurlijken glans en zijn lippen beefden. Hugh keek hem opmerkzaam aan en wierp vervolgens de geitevellen van hem af, die hem dekten. Een vluchtig onderzoek bevestigde zijn vermoeden: de sterkgezwollen, veelkleurige beenen, waarin de bloedsomloop nog maar traag functioneerde, gaven duidelijk aan, dat de breuken versplinterd waren en dat zij niet alleen verkeerd gezet, doch ook ergertlijk verwaarloosd waren.

Hoewel Hugh met de geringe chirurgische ervaring die hij bezat, aan een goeden afloop twijfelde, besloot hij de splinters langs operatieven weg te verwijderen, de beenen opnieuw te breken en vervolgens weer te zetten. Zonder een woord te spreken, ontdeed hij zich van zijn overvloedige kleding, stroopte zijn mouwen op en legde den zieke met behulp van den medicijnman op de lage tafel. Na het Indiaansche opperhoofd onder narcose te hebben gebracht, nam hij lancet en pincet ter hand en zette zich onmiddellijk aan het werk. Allengs voelde hij zijn vertrouwen in zijn bekwaamheid weer groeien, het gecompliceerde geval interesseerde hem en zwijgend, met opengeneppen lippen en zonder een oogenblik te aarzelen, werkte hij langer dan een uur voort. Toen wikkeldde hij een stevig verband om de beenen, spalkte ze en richtte zich met een zucht van verlichting overeind. De Indiaansche medicijnman had zwijgend toegezien en toen Hugh zich oprichtte, keek hij hem vragend aan.

„Het is gebeurd, we moeten afwachten wat de natuur doet,” voegde hij den Indiaan toe.

De ander bromde voldaan en na den bewusteloze weer op de matras te hebben neergelegd, verzocht hij Hugh hem te volgen. Hij ging hem voor naar een naastgelegen hut, waarvoor zich een aantal nieuwsgierige mannen verzameld hadden, die Hugh vol verwachting aanstaarden.

„De vreemdeling heeft den kwaden geest uit Quonab's lichaam op de vlucht gejaagd,” legde de Indiaan uit. „Ga naar de betooverde rots, waar de goede geesten wonen en vraag hun, het groote opperhoofd te sparen.”

Zonder op de opgewonden kreten der mannen acht te slaan, geleidde de medicijnman Hugh de hut binnen, die weliswaar vuil, maar nochtans in woonbaren toestand bleek te verkeerren.

„Hier kan de vreemdeling slapen en eten, totdat Quonab zijn hulp niet meer noodig heeft,” sprak de Indiaan. „Verlangt de vreemdeling nog iets anders?”

„Eten,” antwoordde Hugh met flauwe stem.

De Indiaan boog even het hoofd en verliet de hut. Eenige oogenblikken later verscheen er een oude vrouw met maïsbrood en geitemelk en nadat Hugh met smaak gegeten had, legde hij zich, doodvermoed van den tocht en van de inspanning van het ongewone werk, op het bed van balsemblaren in een hoek van de hut en viel weldra in een diepen, droomlozen slaap.

Hugh raakte na een paar dagen geheel vertrouwd met het leven onder de Indianen. Tegen zijn verwachting in had het genezingsproces een gunstig verloop, hetgeen er niet weinig toe bijdroeg, om hem in de oogen van den kleinen stam te verheffen. De Indianen lieten weldra alle terughouding varen en niet alleen het opperhoofd, doch ook de andere mannen bejeverden zich, het verblijf in deze ongewone omgeving zoo aangenaam mogelijk voor hem te maken.

Nieuwsgierig als Hugh was, informeerde hij naar de stamgewoonten en naar den godsdienst der Nasquapée's, die een bonte mengeling van tooverkunsten en totemvereering bleek te zijn. Het meest werd echter zijn belangstelling gewekt door al wat van de wonderbaarlijke geschiedenis der betooverde rots werd verteld. De mannen verzekerden met den meesten nadruk, dat de rots bewaakt werd door goede geesten, die zelfs de ernstigste ziekten genazen, als men zich nabij hun woonplaats ophield en tot hen bad.

De symptomen der ziekten, die door een verblijf bij de betooverde rots onfeilbaar genazen, werden door de Indianen zoo duidelijk beschreven, dat Hugh aan de waarheid van hun verhalen ten laatste niet meer durfde twijfelen en dat hij zich af ging vragen, of de genezingen werkelijk moesten worden toegeschreven aan autosuggestie, zooals hij aanvankelijk had aangenomen. Het viel hem voorts op, dat geen der Nasquapée's, hoe oud ook, kenteekenen vertoonde van reumatiek, een ziekte, die vrij algemeen voorkomt onder de naturellen in het Noorden.

Dit alles maakte hem verlangend, de betooverde rots eens van nabij te beschouwen en op zekeren dag verzocht hij het opperhoofd hem daarvoor 'n geleider mee te geven. Quonab, reeds bijna geheel genezen, aarzeldde eenige oogenblikken, doch toen Hugh aandrang gaf hij toe en gelastte een van zijn zonen den vreemdeling te vergezellen. Na een vermoeienden tocht van meer dan twee uren kwamen Hugh en zijn geleider bij een kleine rotsgroep aan, die deel uitmaakte van een lagen bergrug. Zwijgend zetten zij zich neer om even te rusten en droomend liet Hugh zijn blikken over den omtrek dwalen. Onwillekeurig plooiden zich zijn lippen tot een spottenden glimlach, toen hij aan het naïeve bijgeloof der eenvoudige Nasquapée's dacht en zijn metgezel aanzien, vroeg hij: „Dus hierheen worden de zieken gebracht om te worden genezen, Khusab?”

„Ja, hier worden de zieken genezen door de goede geesten, blanke meester,” antwoordde de jonge Indiaan.

„En als ze nu niet meer vervoerd kunnen worden?” informeerde Hugh.

„Dan komen de geesten met hun woning naar den zieke,” verzekerde de ander op ernstigen toon. „De medicijnman neemt een deel van hun woning mee en legt dat op het zieke lichaamsdeel. De geesten gaan met hem mee en genezen den zieke in diens hut.”

„Een deel van de woning der geesten, hoe bedoel je dat?” vroeg Hugh verbaasd.

De Indiaan sprong op en nam van den grond eenige stukken rotssteen op.

„Deze steenen, afkomstig van de betooverde rots, genezen vele ziekten,” beweerde hij met een klank van eerbied in zijn stem.

Glimlachend nam Hugh een der steenen in de hand en draaide hem om en om. Er was niets bijzonders aan op te merken en reeds wilde hij hem weggooien, toen hij plotseling een zacht gefluit liet hooren. Scherp onderzoekend, ontdekte hij matgrijze strepen in het gesteente en met een sprong stond hij van den grond op.

„Zilver!” mompelde hij verbaasd.

Hij nam een aantal andere steenen in de hand en onderzocht ze nauwkeurig. Zij vertoonden alle dezelfde geaderde teekening, die Hugh zekerheid gaf, dat dit rotsgedeelte geheel uit zilvererts bestond. Met de oogen den loop der rotsen volgende, dacht hij na en een oogenblik later keerde hij de betooverde rots den rug toe en klauterde verder, naar een lang, laag plateau. Ook hier onderzocht hij het gesteente en plotseling verbleekte hij. Naar de betooverde rots terugkeerend, onderwierp hij, op handen en voeten rondkruipend, den grond opnieuw aan een onderzoek. Eerst na een half uur stond hij op, met schitterenden blik en bevende handen.

„Kom mee,” verzocht hij zijn metgezel op schorren toon, terwijl hij zich haastig op weg begaf naar de Indianennederzetting. Hijgend van het snelle loopen kwam hij in Quonab's hut, waar hij het oude opperhoofd alleen vond.

„Quonab, aan wien behoort het land achter de betooverde rots?” vroeg hij zonder omwegen.

„Aan alle goede en kwade geesten, aan geen menschen,” antwoordde de Indiaan.

„Dank je, dan zal ik het zoo spoedig mogelijk laten registreren,” viel Hugh nerveus uit.

„Laten registreren, heeft mijn blanke vriend er goud ontdekt?” vroeg het opperhoofd, voor wien in de wildernis het goud slechts weinig waarde had, met een glimlach.

„Neen, maar iets van hooger waarde,” antwoordde Hugh op schorren toon.

„Mijn blanke vriend wil het land laten registreren,” begon de Indiaan bezorgd, „maar zal hij niet vergeten, dat de betooverde rots de woning der goede geesten is?”

„De betooverde rots zal het eigendom blijven der Nasquapée's”, verzekerde Hugh ernstig, „alleen het daarachter gelegen land zal ik aangeven op het mijnbouwkantoor.”

„Dan is het goed,” sprak Quonab glimlachend.

„En wanneer wil mijn vriend...”

„Morgen reeds, morgen vertrek ik,” viel Hugh hem haastig in de rede.

„Waarom maakt mijn vriend zoo'n haast?” vroeg de Indiaan teleurgesteld.

„Omdat Quonab genezen is en omdat... wel, omdat er een blanke vrouw op me wacht, naar wie ik zes maanden lang met elken druppel van mijn hartebloed heb verlangd,” antwoordde Hugh.

„Dan is het goed,” herhaalde Quonab weer en hoofdknikkend voegde hij erbij:

„Ik zal mijn blanken vriend goud geven, veel goud en een kano met een pagaai. Khusab zal mijn vriend wegbrengen en de Nasquapée's zullen bidden, dat het hem welga.”

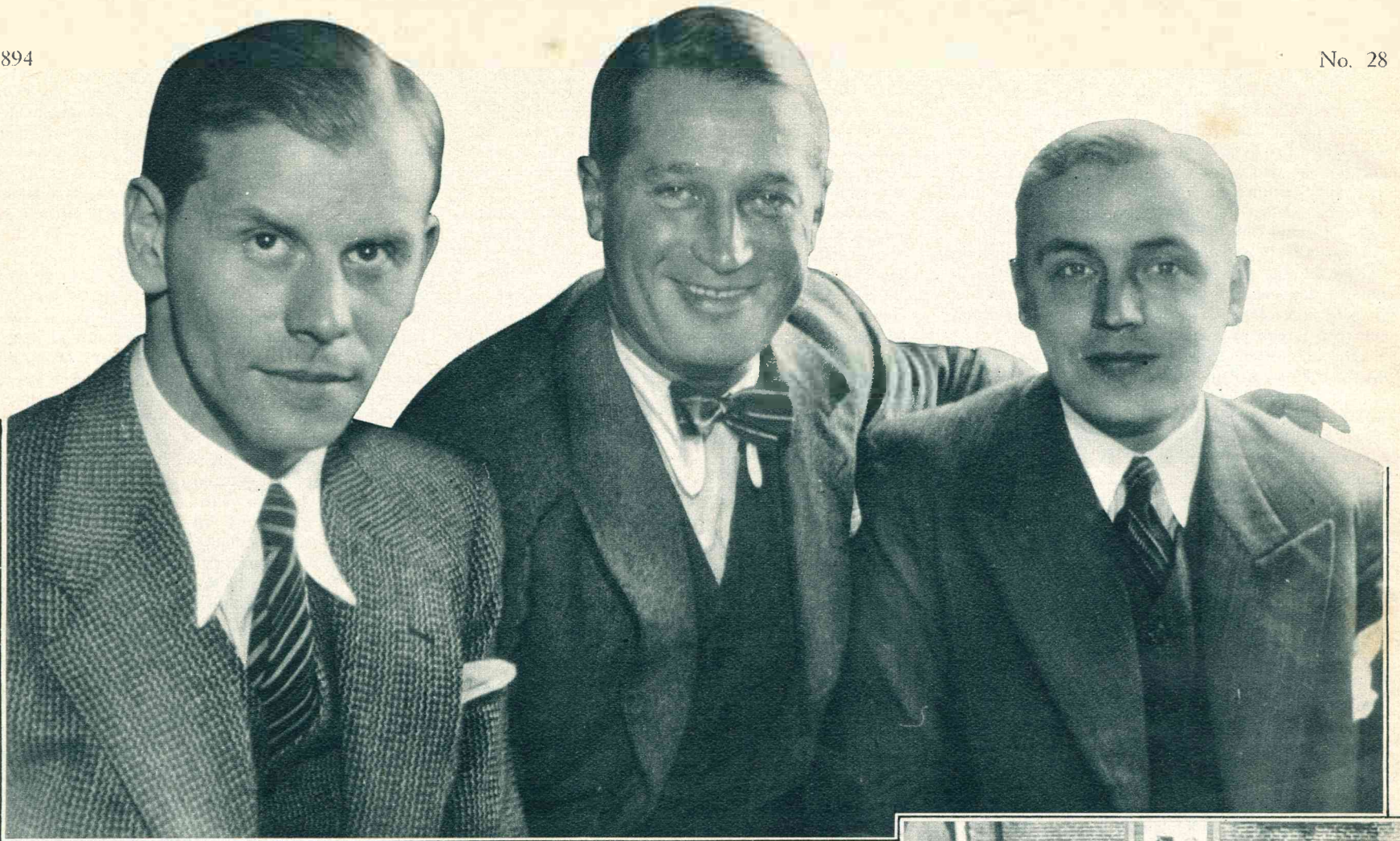
„Dank je,” viel Hugh heesch uit en zichzelf niet meer meester, sprong hij als een dolleman in het rond...

Eenige weken geleden kwam er ook in de Hollandsche bladen het volgende bericht voor, dat vooral de medische wetenschap in spanning heeft gebracht.

„Kostbare vondsten in Canada. In het N. W. van Canada, in de nabijheid van het Groote Berenmeer, zijn radium- en zilverhoudende ertsen ontdekt. Het dichtstbijzijnde spoorwegstation is weliswaar 1100 K. M. van de vindplaats verwijderd, maar de ertslagen zijn zoo rijk, dat een transport door middel van vliegtuigen rijkelijk de moeite loont. De ertsen zijn ontdekt door dr. Hugh Spence nabij Labine Point en met deze ontdekking is de jonge arts tot de standing van de multi-millionairs gaan behooren. Een ton van deze ertsen bleek een waarde van 5000 dollar te hebben en wyl de transportkosten per vliegtuig voor deze hoeveelheid niet meer dan 400 dollar bedragen, is een loonende exploitatie verzekerd.”

De betooverde rots, sterk radiumhoudend en dus zeer geneeskrachtig, is tot de eigendommen der Nasquapée-Indianen blijven behooren en niet alleen zij, maar ook dr. Hugh Spence en zijn vrouw gelooven thans aan de goede geesten, die er wonen...

De bekende Fransche chansonnier en filmspeler Maurice Chevalier arriveerde te Amsterdam, vergezeld van de Nederlandsche pianisten Beuker en Denijs. Het drietal, dat zeer veel succes oogstte, door zijn optreden gefotografeerd.

Laatste Nieuws

Op de Binnenplaats van „Hulp voor onbehuisden” was men druk in de weer alles in gereedheid te brengen voor den collectiedag op a.s. Zaterdag.

Te Beverwijk vond onder groote deelneming de begrafenis plaats van Marietje Niesten, die tengevolge van een vreeselijk auto-ongeluk tegelijk met een vriendinnetje om het leven kwam.

Maurice Chevalier zingt in Theater Tuschinsky een van zijn geliefde liedjes.

Het badstoelen-kerkhof.

Verlaten Strand

Op wachtgeld.

De oude visscher blijft door alle seizoenen zijn zee trouw.

Waar enkele weken geleden nog kinderen en menschen de grootste pret hadden heerschen nu stilte en verlatendheid.

DE OPENING^{DER} STATEN-GENERAAL

Op haar rit van het Paleis naar de Ridderzaal werd de koningin levendig door de bevolking begroet.

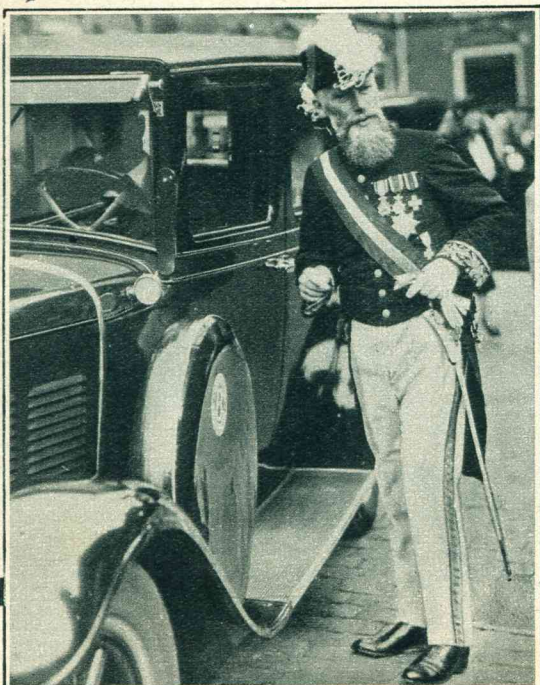
Na het uitspreken van de Troonrede verlaat de koninklijke Familie de Ridderzaal.

Minister de Geer in gesprek met het kamerlid Th. Schaepman.

Het ieder jaar op den derden Dinsdag van September wederkerende, mooie schouwspel van de opening der zitting van de Staten Generaal, bracht ook nu weer duizenden op de been. Op het Binnenhof is het dan een bont gewemel van uniformen, en de burgerij kort zich den tijd met naar het af en aan rijden der hoogwaardigheidsbekleeders te kijken. Maar het groote moment is de aankomst van de koningin in de beroemde „Gouden Koets”. Wij brengen van de plechtigheid hier eenige interessante foto's.

De aankomst van oud-minister prof. Slotemaker de Bruïne.

Een minder aangenaam slot van den z.g.n. „Prinsjesdag” vormden de vechtpartijen tusschen politie en communistische demonstranten.